

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

17

ΑΣΤΡΑΠΗ

Ή Κόρη

τοῦ
Ύπερανθρώπου

34204

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2.000

ΑΣΤΡΑΠΗ Ή Νύρη Τοῦ Ήπερανθρώπου

Ντιάνα Μπάρτον

ΣΤΗ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον, είναι καθισμένοι τρεῖς ἀνθρωποι κι' ένα μικροσκοπικό τέρας. "Η" Ελσα ή γυναῖκα τοῦ Τζίμ, δι γυιδός τους δι Ντάνυ πού είναι τώρα ένα παλληκαράκι. δεκατεσσάρων χρονῶν καὶ δ Κοντοστούπης, ένας κωμικός νάνος μὲ χαζά χαρακτηριστικὰ καὶ μεγάλη, γαμψή, κόκκινη μύτη. Τὸ μικροσκοπικὸ τέρας είναι δ Τσιπιτσίπη. Τὸ μπόι του είναι μισὸ ἀπὸ τοῦ Κοντοστούπη. Τὸ σῶμα του ἔχει ἀνθρωπίνο σχῆμα, μὰ στὸ κεφάλι του ἔχει δυδ πολὺ μεγάλα, ὅρθια αὐτιὰ καὶ

ένα μεγάλο ράμφος πουλιοῦ. (*)

"Ο Κοντοστούπης, ποὺ στὸ δικό του είναι κουρνιασμένη μιὰ μικρούλα μαίμουδίτσα, δι Νάτ-Νάτ, φλυαρεῖ ἀκατάσχετα, πειράζοντας τὸν Ντάνυ.

— Σκάσε, σκάσε, δὲ στὸ λέω, δὲ στὸ μαρτυράω!, τοῦ λέει χαμογελῶντας πονηρά. "Αν μποοής νὰ θρής μὲ ποιόν θάρρη δ πατέρας σου σὲ λίγο! Ποιόν θὰ σου φέρη! Βρές το, ντέ!

"Ο Ντάνυ ξύνει τὸ κεφόλι του καὶ ένας μορφασμός ἀπορίας σχηματίζεται στὸ δ-

(*) Διάθεασε τὰ δύο προηγούμενα τεύχη.

μορφο, πονηρὸ πρόσωπο του.

— Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω; ἀπαντάει. Μάγος είμαι; Μῆπως θὰ μοῦ φέρη κανένα νεγράκι γιὰ υπῆρέτη;

— Χά, χά, χά!, κάνει δ νάνος διασκεδάζοντας μὲ τὴν ψυχή του. Δὲν τὸ θρῆκες! Θὰ σου φέρη κάτι πιὸ σπουδαῖο!

— Κοντοστούπη!, λέει ή "Ελσα. Δὲν κάνει νὰ τὸν παιδεύουμε ἔτσι! "Ας τοῦ τὸ πούμε!

— "Οχι!!, φωνάζει δ Κοντοστούπης. Νὰ τὸ θρῆ μόνος του!... "Ησυχα, Νάι-Νάι! Μή μοῦ τραβᾶς τὰ μαλλιά, γιατὶ θὰ σὲ στείλω πάλι στὴν Ἀφρική!... Νὰ τὸ θρῆ μόνος του! Θὰ τὸν βοηθήσω σμως λιγάκι! "Ακουσε, Ντάνυ! 'Ο πατέρας σου θὰ σου φέρη ἔνα... κορίτσι!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ντάνυ γίνεται κατακόκκινο.

— "Ενα... κορίτσι; λέει παραξενεμένος. Γιατί νὰ μοῦ φέρη ἔνα κορίτσι; Καὶ τὶ μὲ νοιάζει ἀν θὰ φέρη ἔνα κορίτσι; Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ κορίτσι αὐτό, τέλος πάντων; Γιατί πήρατε δλοι τόσο μυστηριώδες ψόφος;

— "Οχι δλοι, Ντάνυ!, λέει δ Τσιπιτσίπη μὲ στριγγή θραχνὴ φωνῇ. Κι' ἔγω είμαι στὸ σκοτάντι; γιατὶ ντὲν ἔχω ἵντέα γιὰ τὶ πρᾶγμα μιλοῦν! "Υποψιάζομαι σμως ὅτι δ πατέρας σου φέρνει ἔνα κορίτσι γιὰ νά... σὲ παντρέψῃ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ ἔγινε ἀκόμα πιὸ κόκκινο.

'Ο Κοντοστούπης ξεσπάει

σὲ ἀκράτητα γέλια.

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά! Πολὺ ἀστεῖος αὐτὸς δ Τσιπιτσίπη! "Ετσι μούρχεται νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸ ράμφος καὶ νὰ τὸν στροφογυρίσω γύρω ἀπὸ τὸ δάχτυλό μου σάν... κομπολό! Χά, χά, χά! "Ωστε γιὰ παντρειά σ' ἔχει δ Τσιπιτσίπη, Ντάνυ!

'Ο Ντάνυ ἀρχίζει νὰ ἀγριεύῃ. Σηκώνεται καὶ λέει μὲ θυμό:

— "Ακου σ ε, Κοντοστούπη! Βαρέθηκα πιὰ ν' ἀκούω τοὺς γρίφους σου! Θὰ μοῦ ἔξηγήσης τί συμβαίνει ἢ θά...

— Νάτοι!, ξεφωνίζει δ Κοντοστούπης ὑστερικά δείχνοντας πρὸς τὸν οὐρανό. "Ερχονται! Ζήτωαωω!

'Ο Ντάνυ γυρίζει καὶ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ δείχνει δ νάνος. Βλέπει δυὸ κόκκινα σμαδάκια μακρυὰ πρὸς τὴν ὀντοτολικὴ πλευρὰ τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸν δρίζοντα, νὰ πλήσιαζουν γοργά, πετῶντας σὰν δυὸ γεράκια.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ ἔκπληξη. Τὸ ἔνα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ κόκκινα σημάδια εἶναι δ πατέρας του, δ Τζίμ Μπάρτον, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸν ξακουστὸ "Υπεράνθρωπο, τὸν πιὸ μεγάλο ἥρωα δλων τῶν ἐποχῶν!

Τὸ ἄλλο ὅλως κόκκινο σημάδι, τὶ εἶναι; Μόνο ἔνας ἀνθρωπος στὸν κόσμο — ἐκτὸς ἀπὸ τὸν "Υπεράνθρωπο — εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι μὲ τὴν ἀπίστευτη ἴκανότητα νὰ πετάει! Κι' αὐτὸς εἶναι δ ἴδιος δ Ντάνυ, ποὺ εἰ-

ναι γνωστὸς στὰ παιδιά δόλου τοῦ κόσμου ὡς Κεραυνός, Γυίδος τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ποιός, λοιπόν, εἶναι αὐτὸς ποὺ πετάει μαζί μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο; Ἀποφασισμένος νὰ λύσῃ τὸ ταχύτερο τὸ μυστήριο αὐτό, ὁ Ντάνυ θγάζει γοργά τὸ κοστοῦμι του, τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ φοράει πάλι.

Εἶναι τώρα ντυμένος μὲ μιὰ παράξενη κίτρινη ἔφαρμοστή στολὴ μὲ κόκκινη ζωνή. Στούς ώμους του κρέμεται μιὰ μικρὴ ὀσπρη μπέρτα μὲ κόκκινα κεντήματα. Αὐτή εἶναι ἡ στολὴ ποὺ φορεῖ ὁ Ντάνυ σταν δρᾶτα ὡς Κεραυνός.

Ο Κεραυνός ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ πετάει.

Ἀνυψώνεται γοργά σὲ δὸν ἀέρα, γυρίζει πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατέρα του, ἀναπτύσσοντας καταπληκτικὴ ταχύτητα, μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα μιᾶς θολίδας!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸ ἵπταμενο παιδί φτάνει κοντά στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ δοκιμάζει τὴ μεγαλύτερη ἔκπληξη τῆς ζωῆς του.

Μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του πετάει ἔνα κορίτσι! Εἶναι ἔνα ὅμορφο κοριτσάκι δώδεκα περίπου χρονῶν, μὲ λυγερὸ κορμὶ καὶ ἔξυπνα, λαμπερὰ μάτια, ποὺ θυμίζουν τὰ μάτια τῆς μητέρας τοῦ Ντάνυ! Τὰ χαρακτηριστικά, ἔχαλλου, τοῦ προσώπου ἔχουν

κάτι ποὺ θυμίζει πολὺ τὸν ἰδιο τὸν Ντάνυ!

Ποιάτ εἶναι; Ποιὸ εἶναι τὸ κορίτσι αὐτὸ πού, ντυμένο μ' ἔνα κόκκινο κοντό φουστάνι καὶ ψηλὰ μποτάκια, πετάει σὰν νὰ ἀνήκῃ στὴ γενιά τῶν Ὑπερανθρώπων;

Ο Ὑπεράνθρωπος κυτάζει τὸν Κεραυνό, χαμογελῶντας πονηρά.

— Ντάνυ, τοῦ λέει, ἔλα νὰ γνωρίσης τὴν Ντιάνα! Ξέρεις ποιὰ εἶναι ἡ Ντιάνα;

— "Ο... ὅχι!, ἀπαντάει ὁ Ντάνυ. Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω; Ο Κοντοστούπης μὲ πείραζε καὶ μοῦ ἔλεγε πῶς θὰ φέρης, ἔνα κορίτσι, γι' αὐτὸ πέταξα κι' ήρθα νὰ δῶ! Ποιά εἶναι ἡ Ντιάνα;

Τὸ κοριτσάκι χαμογελάει καὶ μοιάζει ἔτσι ἀκόμα πιὸ πολὺ— μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο.

— Τὸ δνομά μου εἶναι Ντιάνα Μπάρτον, Ντάνυ!, τοῦ λέει μὲ ἀπαλὴ μουσικὴ φωνή.

Τὸ στόμα τοῦ Ντάνυ ἀνοίγει μιὰ σπιθαμή!

— Δη... δηλαδή, τραυλίζει, είσαι ἔξαδέρφη μου;

— "Οχι, Ντάνυ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος γελῶντας. Η Ντιάνα Μπάρτον εἶναι... ἀδερφή σου! Σὲ λίγο, δόλος δ κόσμος θὰ ξέρῃ τὴν Ντιάνα ὡς 'Α στραπή, Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου!"

Η Ἀδελφὴ
τοῦ Κεραυνοῦ

H ΡΙΝ δ Κεραυνός προλάβη νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξη του, οἱ τρεῖς ι-

πτάμενοι ἄνθρωποι, πατέρας, γυιδός και κορη, φτάνουν πάνω ἀπό τὸ σπίτι του Τζιμ Μπαρτον και προσγειωνονται στη θεραντα.

— Ἐλσαι, λεει ο 'Υπεράνθρωπος χάρουμενα. Σου έφερα τὴν ιτιανα!

— Κορούλα μου!, λεει ή "Ἐλσα συγκινημένη σφιγγον τας τὴν κορη τῆς υπήν αγκαλια της και γεμιζοντας τὸ πρόσωπό της φιλια. Ἀγαπημένη μου κορη! Τί κανει η γιαγια σου;

— Είναι πολὺ καλά, μαμά!, ἀπαντάει ή 'Αστραπή.

Ο ιοντοστουπης εχει σηκωθή ὅρθιος και κυτταζει εμ βροντητος τὴν 'Αστραπη. Ή Ιναι-ιναι, ή μαϊμουσιτσα, έχει σκαρφαλώσει πάνω στὸ κεφάλι του, μά δ νάνος δὲ τὴν προσέχει.

— ιιαναγίτσα μου! μουρμουρίζει. Τι δημορφο κοριτσακι! Φτού μή θασκαθής! 'Υπεράνθρωπε, συγχαρητήρια! Δέ φανταζόμουν ποτε πως ή κορούλα σου. θά ήταν τοσο δημορφη!

Ο Τσιπιτσίπ, πού στέκεται δίπλα στὸν Κοντοστούπη, τὸν σκουντάει μὲ τὸν ἀγκῶνα του και τοῦ λέει πονηρά:

— Ντέν φαντάζομαι νὰ ἐρωτεύητηκες τὴν Ιτιανα, Κοντοστούπη! Ὡρες είναι νά. θέλης νὰ τὴν παντρευτής! Αύτο θά είναι κριμα! "Ἐνα τόσο... δημορφο παλλήκαρι σάν έσονταν, ντέν πρέπει νὰ πάη ἔτοι χαμένο!

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος σάν ἀστακός. Τὰ μάτια

του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό. Ή μύτη του σαλεύει κωμικα.

Ἀπλωνει τὸ χερι του, αρπάζει τὸν Τσιπιτσίπ απὸ τὸ ρυμφος και αρχιζει να τού οινη ουσουρηχτες καρπαζες στο κεφαλι!

— Νά, εξαμβλωμα! Νά, τε ρατάκι! Ιναι, για να μαθης νὰ μιλάς μὲ περισσοτερο οευασμο για τὸν ιοντοστουπη! Ιναι, νά νά!

Ο Τσιπιτσίπ τραβιέται πίσω, ἐλευσερώνοντας τὸ ρυμφος του, και μ' ἐνα σαλτο, θρισκεται πάνω στὸν ωμο του ιοντοστουπη. Ἐκεῖ, παραμεριζει μ' ενα σπρωαζιμο τὴν Ιναι-ιναι και αρχιζει να χτυπαι τὸ νανο σιω κεφαλι μὲ το μεγάλο ράμφος του.

— Ιναι!, γρυλιζει. Ινά, νά, νά! Νά, για να μασης να μὴ χτυπας τὸν Τσιπιτσίπ!

Ο 'Υπεράνθρωπος ἀποφασίζει νά επεμψη. Αρπάζει τὸν Τσιπιτσίπ και τὸν πεται μέσα σε μιά μεγαλη πολυθρόνα.

— Ιιουχαστε!, φωναζει. "Αν ἀρχιοετε πάλι νὰ καθγαδίζετε, θά μὲ κάνετε να σας διωζω ἀπὸ τὸ σπίτι! Καυηστε όλοι. "Έχουμε νὰ δωσουμε μερικές ἔcηγησεις.

— Ιιατέρα, λεει ο Κεραυνός πού κυττάζει μὲ στοργὴ τὴν 'Αστραπή, περιμένω ν' ἀκούσω γιά τὴν αοερφούλα μου!

— "Ακουσε, Ιτάνυ!, λεει δ 'Υπεράνθρωπος. Ή 'Αστραπή, ή μᾶλλον ή Ιτιάνα, γεννήθηκε σταν έσον ήσουν ἀκόμα δυδ μόνο χρονών. "Οταν είδα πως ήταν κορίτσι, ἀν-

σύχησα πολύ. Φοβήθηκα μήπως οι ἔχθροί μου, μαθαίνοντας πώς είχα ἀποκτήσει κόρη, μου τήν ἔκλεβαν γιά νά μέ αναγκάσουν νά σταματήσω τόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος! Ἀποφασίσαμε, λοιπόν, ἡ μητέρα σου κι' ἔγω νά στείλουμε τήν Ντιάνα στή γιαγιά της, τη μητέρα τῆς μητέρας σου καί νά κρατήσουμε ἐντελῶς μυστική τή γέννησί της! Ἐτσι κι' ἔγινε... Ὁ μόνος πού ἤξερε τό μυστικό μας ἦταν ὁ Κοντοστούπης, μά τόν βάλαμε νά ὄρκιστη ὅτι δέν θά ἔλεγε σέ κανένα τίποτα! Πότε ἔγω καί πότε ἡ μητέρα σου πηγαίναμε καί βλέπαμε τήν Ντιάνα, πού μεγάλωνε σιγα-σιγά. Ἔγω, παρακολουθούσα μέ ἀγωνία τήν ἀνάπτυξί της, περιμένοντας νά δῶ ἂν θά κληρονομοῦσε τίς ύπερφυσικές ἴκανοτητές μου! Εὔτυχώς, ἔδω καί λίγο καιρό, ἡ Ἀστραπή ἔδειξε πώς ἀνῆκε πραγματικά στή γενιά τῶν 'Υπερανθρώπων! Πετάει στόν ἀέρα, ὅπως ἔγώ κι' ὅπως ἐσύ, Κεραυνέ! Τό σῶμα της ἔχει τήν ἴδια ἀντοχή καί τήν ἴδια ἑλαστικότητα μέ τό δικό μας σῶμα! Τά χτυπήματα δέν τῆς κάνουν τίποτα! Οἱ σφαῖρες δέν τήν σκοτώνουν! Ἡ δύναμί της εἶναι καταπληκτική! Μέ μιά γροθιά μπορεῖ νά τσακίσῃ ἐναν ἀτσάλινο θώρακα καί νά ρίξῃ ἀναισθητό ἔναν πρωτοπαλαιστή! Καθώς βλέπεις, ἡ ἀδερφούλα σου, Κεραυνέ, εἶναι ἔτοιμη καί ἐντελῶς ἐφοδιασμένη για

νά πάρη μέρος στόν ἀγῶνα μας ἐναντίον τῶν ἔχθρῶν τοῦ κόσμου! Γι' αὐτό ἀποφάσισα νά τήν φέρω τώρα κοντά μας καί νά τήν ἀφήσω νά μάς βοηθήσῃ στόν πόλεμο ὑπέρ τοῦ Δικαίου καί τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ἀκολουθεῖ μιά μικρή σιωπή. "Ἐπειτα, ὁ Κεραυνός λέει μέ φωνή γεμάτη χαρά:

Πατέρα, δέν μποροῦσα ποτέ νά φανταστῶ πώς θά είχα τήν εύτυχία νά ἀποκτήσω μιά ἀδερφούλα καί μάλιστα μιά ἀδερφούλα πού νά είναι τόσο ὅμορφη καί πού νά πετάει σάν ἐμένα! Θά τήν ἀγαπῶ πολύ καί θα τήν προστατεύω ἀπό τούς κινδύνους! Ἀλλοίμονο στούς ἀνθρώπους πού θά τολμήσουν νά τήν αγγίξουν!

— Ηαί!, φωνάζει κι' ὁ Κοντοστούπης. 'Αλλοιμονο σ' ἔκείνους πού θα την αγγίξουν! Ὁ τρομερός Κοντοστούπης θά τους κανη... κομματακια μέ τα χέρια του!

— Πώ, πώ, πώ!, μουρμουρίζει κοροιδευτικά ὁ Ισιπιτοιπ. Μὲ κανεις νά φοθάμαι, τρομερὲ Κοντοστούπη!

Ο Κοντοστούπης φρυάζει ἀπό τό κακό του, ἐνώ οι άλλοι θαζουν τά γελια.

"Ἐπειτα ὁ 'Υπερανθρωπος σοθαρεύεται καί λεει:

— Ἀκουστε τώρα! "Ισως γὰ μὴν ἐπαιρνα ακομα την Ντιάνα ἀπό τή γιαγιά της, ὃν δεν ὑπήρχε ἀπόλυτη ἀναγκή! Συμβαινουν παράξενα πράγματα στήν 'Αμερική τόν τελευταῖο καιρὸν καὶ μᾶς χρει

άζεται μιὰ γυναῖκα μὲν ἔξαιρετικές ίκανότητες! Μᾶς χρειάζεται μιὰ γυναῖκα, γιατί τί ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ Ἑγκληματικὴ δργάνωσι ποὺ ἀποτελεῖται ἀπό... γυναῖκες!

Οἱ γυναῖκες μὲν τὰ λοξὰ μάτια!

Ε τὰ μάτια δρθάνοιχτα ἀπὸ ἔκπληξι, ή "Ἐλσα μουρμουρίζει:

— Ἐγκληματικὴ δργάνωσι ἀπό... γυναῖκες; Αὐτὸς εἶναι πολὺ παράξενο! Δὲ διάβασσα τίποτα σχετικὸ στὶς ἐφημερίδες!

— Οἱ ἐφημερίδες δὲν ἔχουν ἀκόμα γράψει τίποτα, ἀπαντάει δὲ Ὅμηρός τους. 'Η κυθέρηνησις κρατεῖ ἀκόμα μυστικὴ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆς καὶ μόνο σὲ μένα τὴν ἐνεπιστεύθη δ. Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς, ζητῶντας τὴν θοήθειά μου. Νὰ τί συμβαίνει... Μεγάλες ληστεῖες ἔγιναν τὶς τελευταῖς μέρες, σὲ κοσμηματοπωλεῖα καὶ σὲ μεγάλα ἔργοστάσια καὶ δλες αὐτές οἱ ληστεῖες ἔγιναν ἀπὸ γυναῖκες...

— Αντὶ νὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἀφήγησι τοῦ Ὅμερου, ἀς παρασταθοῦμε σὲ δυὸ ἀπὸ τὶς ληστεῖες αὐτές ποὺ ἔγιναν τὴν προηγούμενη νύχτα...

— Ή νύχτα εἶναι σκοτεινή. 'Ο οὐρανὸς εἶναι ἐλαφρὰ σκεπασμένος ἀπὸ ἀραιὰ σύννεφα, ποὺ κάνουν τὸ σκοτάδι πυκνότερο. Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα καὶ οἱ δρόμοι τῆς

Νέας Ύόρκης εἶναι ἔρημοι ἀπὸ διαβάτες. Μόνο κανένας ἀστυφύλακας, ποὺ κάνει τὴ βάρδια του, πέρπατάει νωχελικὰ σφυρίζοντας κανένα σιγανὸ σκοπὸ καὶ σαλεύοντας τὸ κλόμπ του.

Ξαφνικά, σ' ἔναν ἀπὸ τοὺς κεντρικώτερους δρόμους τῆς μεγαλουπόλεως, κάνει τὴν ἐμφάνισί της μιὰ συντροφιά ἀπὸ γυναῖκες. Εἶναι ντυμένες μὲ ἀπλὰ φορέματα, ποὺ δημως ἔχουν κάτι ἀνατολίτικο καὶ παράξενο στὸ σχέδιό τους.

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι πολὺ μελαχροινὰ καὶ τὰ μάτια τους μεγάλα καὶ λοξά καὶ γεμάτα ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη γοητεία. Εἶναι δλες τους ἐξαιρετικὰ δημοφερες.

“Ενας ἀστυφύλακας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά, θλέποντας τόσες δημοφερες γυναῖκες νὰ πλησιάζουν, διορθώνει τὴ γραβάτα του καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του.

Οἱ γυναῖκες φτάνουν κοντά του καὶ σταματοῦν.

— Κύριε ἀστυφύλακα, λέει ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτές, μὲ φωνὴ παράξενα μελωδική, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς πῆτε ποὺ εἶναι ή 15ηδις ὁδός;

— Εύχαριστως, κυρίες μου!, ἀπαντάει δὲ ἀστυφύλακας μὲ προθυμία. 'Η ὁδὸς εἶναι...

Δὲν ἀποτελείωνει τὴ φρᾶσι του. Τὸ μπράτσο μιᾶς ἀπὸ τὶς γυναῖκες σηκώνεται καὶ χαμηλώνει γοργά. Κάτι ἀστράφτει στὸ σκοτάδι καὶ η λεπίδα ἐνὸς μαχαιριοῦ χώ-

νεται στην πλάτη του άστυφύλακα:

Τὸ ὅργανο τοῦ νόμου διογάει, ξεροθήχει καὶ σωριάζεται χάμω, ἔνα ἀψυχο πτῶμα!

— Γρήγορα!, λέει μιὰ γυναῖκα. Θάρθοιν σὲ μιὰ ώρα νά τὸν ἀντικαταστήσουν! "Ως τότε πρέπει νάχουμε τελειώσει! Θὰ χωριστοῦμε σὲ διάδες ἀπὸ δυὸ καὶ θὰ ἀνοίξουμε πολλὰ καταστῆματα μαζί!

Οἱ παράξενες ἐγκληματικὲς γυναῖκες χωρίζονται σὲ μικρὲς ὄμάδες καὶ πλησιάζουν σὲ τρία ἢ τέσσερα κομηματοπωλεῖα ποὺ εἰναι πιὸ πέρα.

'Απὸ κάτι μικρὲς τοάντες ποὺ ἔχουν μαζί τους, οἱ γυναῖκες μὲ τὰ λοξὰ μάτια διογάζουν κάτι μίκροσκοπικὰ ἔργαλεῖα. Τὰ τοποθετοῦν στὶς κλειδαριὲς τῶν καταστημάτων. Τὰ ἔργαλεῖα βουτίζουν ἐλαφρὰ καὶ οἱ κλειδαριὲς σπάζουν. Οἱ πόρτες ἀνοίγουν.

Οἱ γυναῖκες μπαίνουν μέσα. Τὰ καταστήματα εἰναι γε μάτα ἀπὸ κάθε εἶδους πολύτιμα κοσμήματα, μὰ οἱ γυναῖκες δὲ μαζεύουν παρὰ μόνο τὰ διαμάντια!

Τὰ βάζουν μέοια σὲ μικρὰ πέτσινα σακκουλάκια, τὰ χώνουν στὶς τοάντες τους καὶ φεύγουν. Στὸ δρόμο πέφτουν πάνω σὲ μιὰ περίπολο ἀστυνομικῶν, ποὺ ἔχουν στὸ μεταξὺ βρῆ τὸ σκοτωμένο συνάδελφό τους.

Τὰ χέρια τῶν γυναικῶν μὲ τὰ λοξὰ μάτια, χώνονται στὶς

τοάντες τους καὶ διατάχονται διόπλισμένα μὲ πιστόλια. Τὰ πιστόλια ξερνοῦν φωτιά, χωρὶς ν' ἀφίνουν κανένα κρότο. Οἱ ἀστυνομικοὶ πέφτουν πληγωμένοι ἢ σκοτωμένοι.

Οἱ γυναῖκες φεύγουν μὲ βιαστικὸ βῆμα καὶ χάνονται μέσα σ' ἔνα σκοτεινὸ δρομάκο...

Τὴν ἴδια στιγμή, μπρὸς ἀπὸ ἔνα μεγάλο ἔργοστάσιο, δπου κατασκευάζουν διάφορα λεπτὰ ὅργανα γιὰ ἀεροπλάνα, τάνκς καὶ ἄλλα μηχανήματα, μιὰ ἄλλη συντροφιὰ ἀπὸ γυναῖκες μὲ λοξὰ μάτια, κάνει τὴν ἔμφάνισή της.

Πηγαίνουν κοντά στὴ μεγάλη πόρτα τῆς εἰσόδου καὶ χτυποῦν τὸ κουδοῦνι. 'Ο φύλακας τοῦ ἔργοστασίου ἀνοίγει ἔνα παραθυράκι καὶ τὶς ρωτάει, παραξενεμένος:

— Τί θέλετε, κυρίες μου;

— Χάσαμε ἔναν πίθηκο, τοῦ λένε. Σκαρφάλωσε στὸν τούχο καὶ πήδησε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ἔργοστασίου. 'Ανοίξτε μας γιὰ νὰ ψάξουμε νὰ τὸν δροῦμε!

'Ο φύλακας δὲν ὑποψιάζεται τίποτα. 'Ανοίγει τὴν πόρτα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ πέφτει χτυπημένος ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν ἐγκληματικῶν γυναικῶν.

Οἱ γυναῖκες μὲ τὰ ἔξωτικὰ πρόσωπα μπαίνουν μέσα στὸ ἔρημο ἔργοστάσιο. 'Υπάρχουν ἐκεῖ μέσα χίλια δυὸ ὅργανα μηχανῶν, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν μιὰ τεράστια περι-

ουσία. Αὐτές δημως δὲν παίρνουν τίποτα ἔκτος ἀπό κάτι μικροσκοπικά ἐλατήρια, ποὺ τὰ χώνουν στὶς τσάντες τους καὶ φεύγουν...

— "Έχουν γίνει εἴκοσι, τουλάχιστον, τέτοιες ληστεῖς, λέει δὲ Υπεράνθρωπος στοὺς δικούς του, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του. Τὸ παράξενο εἶναι δὲν οἱ γυναῖκες αὐτές, ποὺ κανένας δὲν ξέρει ἀπό ποὺ προέρχονται, κλέθουν μόνο διαμάντια καὶ μικροσκοπικά ἐλατήρια. Γιατί ἀραγε; Γιατί δὲν κλέθουν κι' δῆλα πολύτιμα πράγματα; Η ἀμερικανικὴ κυθένοις ὑποψιάζεται μήπως οἱ γυναῖκες μὲν τὰ λοιδά μάτια εἰναι πράκτορες ἔνους κράτους καὶ μήπως τὰ πράγματα ποὺ κλέθουν προορίζονται γιὰ τὴν κατασκευὴνέων ὅπλων. Γι' αὐτὸς δινέθεσε σὲ μένα νὰ λύσω τὸ μυστήριο αὐτὸς. Η ἀστυνομία δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτα ὅς τώρα, γιατὶ κάθε φορά ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ στήνουν καρτέρι γιὰ νὰ τὶς πιάσουν, οἱ γυναῖκες δὲν ἔμφαντίζονται. Ισως έχουν κατασκόπους ποὺ τὶς εἰδοποιοῦν, ισως πάλι έχουν κανέναν δῆλο τρόπο νὰ μαθαίνουν τὶς κινήσεις τῆς ἀστυνομίας. Τὸ τίδιο συνέθη καὶ μὲ μένα. "Οσες φορές δοκίμασσα νὰ τὶς παγιδεύσω δὲν φανερώθηκαν! Γι' αὐτὸς σκέφτηκα νὰ χρησιμοποιήσω τὴν Ντιάνα. "Ενα κορίτσι δὲ θὰ κινοῦσε τὴν ὑποψία τους. "Άκουσε, Ντιάνα, πποσεκτικά, τὶ πρέπει νὰ κάνης..."

"Η Ἀστραπὴ δρᾶ!

M INAI νύχτα. Η δρα εἶναι πολὺ προχωρημένη καὶ σχεδόν κανένας διαβάτης δὲν περπατάει στοὺς ἔρημους δρόμους. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο καμιαὶ περίπολος ἀπό ἀστυφύλακες διασχίζει τοὺς πιὸ κεντρικοὺς δρόμους, προσέχοντας ίδιαίτερα τὰ καταστήματα κοσμημάτων καὶ πολυτίμων λίθων. Φοβοῦνται καμιαὶ νέα ἐπίθεσι τῶν γυναικῶν μὲ τὰ λοξά μάτια.

Σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων πίσω ἀπό μιὰ τέτοια περίπολο περπατάει ἔνα κοριτσάκι. Εἶναι ἡ Ντιάνα, ἡ Ἀστραπὴ, ἡ κόρη τοῦ Υπεράνθρωπου. Φορεῖ ἔνα κόκκινο φόρεμα μὲ κίτρινα κεντήματα καὶ μιὰ μικρὴ δσπρη μπέρτα.

Πίσω ἀπό τὴν Ντιάνα θαδίζει ἔνας μικρόσωμος δυτρας, σχεδόν νάνος. Εἶναι δὲ Κοντοστούπης καὶ τὸ δστεῖο πρόσωπό του, εἶναι κωμικὰ παραμορφωμένο ἀπό τὸν τρόμο.

«Θεούλη μου!, μουρμουρίζει μέσο» ἀπό τὰ δόντια του. Τί μπελᾶς εἰν' αὐτὸς ποὺ μὲ βρῆκε πάλι; Σὲ τὶ τρομερές πεοιπέτειες πάλω πάλι νὰ μπλέξω; "Αχ, αὐτὸς δὲ Υπεράνθρωπος!" Εχει βαλθῆ νὰ μὲ κήψω! Πρέπει λέει νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ μακουά τὴν Ἀστραπὴ κι' διν δῶ νὰ τὴν πλησιάσουν τίποτα γυναικες καὶ δοκιμάσουν νὰ τῆς

έπιτεθούν, νά έξαπολύσω μιά φωτοβολίδα πρός τὸν ούρανό! Αύτός κι' ὁ Κεραυνός θά πετάνε; λέει, ψηλά πάνω ἀπό τὴ Νέα Υόρκη καὶ, μόλις δοῦνε τὴ φωτοβολίδα, θά κατεβοῦν! Δὲν τὰ θλέπω καθόλου καλά τὰ πράγματα, κύριε Κοντοστούπη! Κάθε φορά ποὺ χρησιμοποιῶ φωτοβολίδες, παθαίνω τῶν παθῶν μου τὸν τάρσαχο!... Χριστουλάκη μου! Μιὰ παρέα ἀπὸ γυναικεῖς!...

Πραγματικά, ἀπὸ τὴν διτίθετη κατεύθυνσι τοῦ δρόμου, ἔρχονται τώρα μερικὲς γυναικὲς μὲ πολὺ μελαχροινά πρόσωπα καὶ λοξά μάτια.

Μόλις τὶς θλέπουν, οἱ ἀστυφύλακες σηκώνουν τὰ διπλά τους καὶ φωνάζουν:

— "Ἄλτι!

Μᾶς δὲν προλαβαίνουν νά προχωρήσουν περισσότερο. Οἱ γυναικὲς θγάζουν ἀπὸ τὶς τοάντες τοὺς μὲ διστραπιαίσα ταχύτητα γυαλιστερά πιστόλια καὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη. Ἀπὸ τὰ στόμια τῶν πιστολιῶν ἀναπηδοῦν φλόγες, χωρὶς ὅμως ν' ἀκουστῇ κανένας κρότος!

Οἱ ἀστυφύλακες πέφτουν χτυπημένοι.

Ἡ Ἀστραπὴ κάνει ἔνα πλάγιο πῆδημα καὶ κολλάει τὴν πλάτη τῆς στὸν τοῖχο, σ' ἔνα μέρος μὲ σκιά. Ὁ Κοντοστούπης... πέφτει μπρούμυτα πίσω ἀπὸ ἔνα στύλο!

— Χάθηκα!, τραυλίζει. Πέθανα! Ταξιδεύω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο! Μὲ σκότωσαν οἱ

Ἡ παλαμὴ τῆς Ἀστραπῆς χτυπάει τὴν Ἄμαζόνα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι!

κακούργεις! Μὲ χτύπησαν μὲ τὰ πιστόλια τους! Γιατὶ δυμως... δὲν αἰσθάνομαι καθόλου πόνο; Δὲ θᾶπρεπε νά πονῶ; Μᾶς δχι! Τί θλάκας ποὺ εἰμαι! Πῶς μπορεὶ νά πονῶ, ἀφοῦ εἰμαι... πεθαμένος; Αλιωνία σου ἡ μνήμη, μεγάλε Κοντοστούπη!

Ἡ Ἀστραπὴ, κολλημένη δπως εἶναι στὸν τοῖχο, θλέπει τὶς γυναικὲς μὲ τὰ λοξά μάτια νά κυττάζουν γύρω γιὰ νά θεβαιωθοῦν ἀν τὶς εἴχε δῆ κανεῖς. Ἐπειτα, τὶς θλέπει νά χωρίζωνται σὲ μικρὲς δμάδες καὶ νά πλησιάζουν στὶς πόρτες διαφόρων κοσμηματοπωλείων, ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ κοντά.

Μὲ τὴ θοήθεια τῶν θαυματουργῶν, μικροσκοπικῶν δρ-

γαλείων τους, οι γυναῖκες ἀνοίγουν σὲ λίγες στιγμὲς τὶς πόρτες τῶν καταστημάτων καὶ χώνονται μέσα.

Ἡ μικρὴ Ἀστραπὴ ἀποφασίζει νὰ δράσῃ γοργά. Ὁ πατέρας της, δὲ μεγάλος Ὑπεράνθρωπος, τῆς ἔχει ἀναθέσει νὰ αἰχμαλωτίσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες αὐτές.

Διασχίζει τὸ δρόμο σὰν πραγματικὴ ἀστραπὴ καὶ, ἐντελῶς ἀθόρυβα, τρυπώνει μέσα σ' ἕνα κατάστημα.

Οἱ δυὸι γυναῖκες ποὺ ἔχουν μπῆ ἔκει δουλεύουν μὲ ἐπιδεξιότητα μέσα στὸ σκοτάδι, μαζεύοντας δσα διαμάντια βρίσκουν.

Ἡ Ἀστραπὴ συσπειρώνεται κοντά στὴν πόρτα καὶ μ' ἔνα καταπληκτικὸ πήδημα, ποὺ κάνει τὴν μπέρτα της νὰ σαλεύῃ στὸν ἀέρα, ρίχνεται πάνω στὴν πιὸ κοντινή. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ κοφτὴ κίνησι τῆς παλάμης της τὴν χτυπάει στὸ λαιμὸ καὶ τὴν ρίχνει ἀναίσθητη!

Ἡ ἄλλη γυναῖκα στριφογυρίζει ἔσφινισμένη, θγάζει τὸ πιστόλι της καὶ τραβάει τὴν σκανδάλη.

Μιὰ ἀθόρυβη φλόγα θγαίνει ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ καὶ χτυπάει τὴν Ἀστραπὴ στὴθος. Τὸ κοριτσάκι νοιώθει ἔνα διαπεραστικὸ πόνο καὶ μιὰ ζάλη, χωρὶς δύμας καὶ νὰ πάθῃ τίποτα περισσότερο! Τὸ σῶμα της, ποὺ ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ σώματος τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Κεραυνοῦ, μπορεῖ νὰ ἀν-

τέξῃ ἀκόμα καὶ σὲ χειρότερα χτυπήματα.

Ἡ γυναῖκα, ἀλέποντας ὅτι τὸ πιστόλι της δὲν ἔχει κανένα ἀποτέλεσμα πάνω στὸ παράξενο ἔκεινο κορίτσι, πετάει χάιμα τὸ πιστόλι, τραβάει ἔνα μαχαίρι καὶ, σηκώνοντάς το φηλά, δρμᾶ ἐναντίον τῆς Ἀστραπῆς!

Μά, ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι πολὺ πιὸ γρήγορη. Μ' ἔνα πλάγιο θῆμα ἀποφεύγει τὸ μαχαίρι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπλώνει τὸ χέρι της, ἀρπάζει τὴν ἀντίπαλό της ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ ὠπλισμένου χεριοῦ της καὶ τῆς γυρίζει τὸ μπράτσο.

Ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο ἡ γυναῖκα μὲ τὰ λοξὰ μάτια, πέφτει στὰ γόνατα. Ἡ Ἀστραπὴ τεντώνει τὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ της καὶ μὲ τὴν κόψη της, χτυπάει τὴ γυναῖκα μὲ δύναμι στὸ σθέρκο. Ἡ γυναῖκα πέφτει λιπόθυμη!

Καὶ τότε, μιὰ τρίτη γυναῖκα μπαίνει στὸ κατάστημα. Δὲ χρησιμοποιεῖ οὔτε πιστόλι οὔτε μαχαίρι. Ἀπὸ μιὰ τσεπούλα τοῦ φορέματός της θγάζει ἔνα μικρὸ χάπι. Τὸ χτυπάει χάμω, φράζοντας συγχρόνως τὴ μύτη της μ' ἔνα μαντῆλι.

Τὸ χάπι, ποὺ εἶναι γεμάτο συμπυκνωμένα ναρκωτικὰ ἀέρια, σκάζει κι' ἔνας ἀσπρος ἀχνός τυλίγει τὴν Ἀστραπὴ!

Ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου νοιώθει τὴν ἀνάσα της νὰ πιάνεται, τὰ πνευμόνια της νὰ καΐνε καὶ τὸ κεφάλι της νὰ

στριφογυρίζη ἀπό μιὰ δυνατή ζάλη.

Τὰ γόνατά της λυγίζουν καὶ ξαπλώνει ἀπαλά στὸ πάτωμα, ἀναίσθητη!...

‘Η ἔξαφάνισι
τῆς Ἀστραπῆς

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-
ΠΗΣ, πεσμένος μπρούμυτα
πίσω ἀπό τὸ στῦλο, τρέμει σὰν
ψάρι ἀπό τὴν τρομάρα του.
Βλέπει τὴν Ἀστραπὴν νὰ μπαί-
νῃ στὸ κατάστημα πίσω ἀπό
τις γυναῖκες καὶ μουρμουρί-
ζει:

— Πα... Παναγίτσα μου!
Πάξει τὸ κοριτσάκι! Θᾶ τὸ
σκοτώδουν οἱ παληογυναῖκες!
Θᾶ τὸ ξεκάνουν τὰ τέρατα!
“Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴν εἰμαι... ζων
τανὸς νὰ τρέξω νὰ σώσω τὴν
Ἀστραπή;” Αχ! Ραγίζεται ἡ
καρδιά μου στὴ σκέψι πώς
ἔννα τόσο δύμορφο κορίτσι, ἡ
κόρη τοῦ πιὸ στενοῦ φίλου
μου, πεθαίνει μπροστά στὰ μά-
τια μου! Θεούλη μου, γιατὶ
νὰ εἰμαι σκοτωμένος καὶ νὰ
μὴν μπορῶ νὰ σηκωθῶ; Γιὰ
στάσου δύμως! Ἀφοῦ εἰμαι πε-
θαμένος κι’ ἀφοῦ μπορῶ καὶ
σκέπτομαι, θὰ πῆ πώς εἰμαι...
ψυχή! Ἔπομένως, μπορῶ νὰ
σηκωθῶ καὶ νὰ προσπαθήσω

νὰ τὴ σώσω! Μπορῶ νὰ κι-
νηθῶ καὶ τὰ θόλια δὲ θᾶ μου
κάνουν τίποτα, ἀφοῦ εἰμαι...
ἄϋλη ψυχή!

‘Ο νάνος σηκώνεται καὶ
προχωρεῖ τρέχοντας πρὸς τὸ
κατάστημα, όπου εἶχε μῆτῆ
Ἀστραπῆ!

— Μπράβο μου!, λέει εὐχα-
ριστημένος. Γιὰ κύττα πόσο
γρήγορα πηγαίνω! Πετῶ!
Σκέψου! Είμαι πεθαμένος καὶ
τρέχω ἔτσι! Ποῦ νάμουν καὶ
ζωντανός!

Φτάνει στὸ κατάστημα καὶ
κοντοστέκεται στὴν πόρτα.
Βλέπει τὴν Ἀστραπὴν νὰ γέρ-
νη καὶ νὰ ξαπλώνῃ χάμω καὶ
θλέπει μιὰ γυναῖκα μ’ ἔνα
μαντῆλι στὴ μύτη.

— Πίσω καὶ σ’ ἔφαγα!, τῆς
λέει δ Κοντοστούπης, δσο πιὸ
ἄγρια μπορεῖ. “Εκανες κακό
στην Ἀστραπή, έ;” Ετοιμάσου
νὰ πεθάνης, στρίγγαλ! Καὶ
μὴ νομίζεις πώς μπορεῖς νὰ
μοῦ κάνης τίποτα! Είμαι... ψυ-
χή! Είμαι... άϋλος! Πίσω καὶ
σ’ ἔφαγα!

Ξαφνικά, τὸ ναρκωτικὸ δά-
ριο φτάνει ως τὰ ρουθούνια
τοῦ νάνου καὶ τὰ πνευμόνια
του ἀρχίζουν νὰ πονοῦν. Η
ἀνάσα του πιάνεται. Τὸ κε-
φάλι του ζαλίζεται. ‘Ο κό-
σμος στριφογυρίζει γύρω
του.

— Χρι... Χριστούλακη μου!,
τραυλίζει δ Κοντοστούπης.
Χά... χάνομαι! Πε... πεθαίνω
γιά... δεύτερη φορά! Μπράβο
μου! Φαίνεται πώς είμαι...
ἔφταψυχος καὶ πώς είμαι κα-
ταδικασμένος νὰ πεθάνω... ξ-
φτά φορές!

Καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμος!

***

Τάν· θιστή στιγμή, πάνω ἀπό τη Νέα Βάρκη, πετάει δ 'Υπεράνθρωπος μὲ τὸν Κεραυνό.

Μέσα στὸ σκοτεινὸν οὐδονδ, οἱ διηδ. Ιπτάμενοι δινθοτοποί δὲν δισκούνονται ἀπὸ τὸ ξδαφος, καθὼς σκίζουν τὸν δέρα σὰν διδ μεγάλα χελιδόνια.

Τὰ μάτια τους ωλάχνουν τὴν πρᾶτο κάτω. Οἱ δοδοιοι εἰναι ἀλλοῦ σκοτεινοὶ, μὰ οἱ δυὸ 'Υπεράνθρωποι εἰναι ἔξαιρετικὰ προκισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι. Τὰ μάτια τους μποοῦν νὰ βλέπουν ἐντελῶς καθαρὰ μέσα στὸ σκοταδί, δπως καὶ μέσα στὸ φῶς!

Μὰ στὸ ὄψος δπου πετοῦν δὲν ξεχωρίζουν καθαρὰ τὰ δάντικείμενα κάτω στὴ γῆ.

— "Έχασα τὴν Ἀστραπή!, φωνάζει δ 'Υπεράνθρωπος. Τὴ βλέπεις ἐσύ, Κεραυνέ;

— "Οχι, πατέρα! Τὴν έχασα κι' έγώ! Διέρχιζε ἔνα δρόμο, μὲ τὸν Κοντοστούπη Εοπίσω της, μὰ τώρα δὲν τοὺς βλέπω! Μήπως εἰναι κάτω ἀπὸ κανένα υπόστεγο καταστήματος;

— 'Αιησυχῶ, Κεραυνέ!, μουρμουρίζει δ 'Υπεράνθρωπος. — Ισως ἔκανα ασχημα ποὺ τὴν ἄφησα νὰ πάη μονη της! Βασιστηκα στὸ δτι δὲν θὰ τὴν χάναμε ἀπὸ τὰ μάτια μας. Εύτυχῶς δμως έχουμε ἀκόμα τὸ ἀτοῦ τοῦ Κοντοστού πη. — "Αν ή Ἀστραπή βρεθῇ σὲ κίνδυνο, δ Κοντοστούπης θὰ

ξεποιλόνση μιὰ σωτοβολίδα...

"Ας πεοιμένουμε λίνο ἀκήια...

"Αδικε πεοιμένουμ. Τὴ λεπτὰ πεονοῦν γόποις ή 'Αστραπὴ κι' δ Κοντοστούπης νὰ ξανθωμοῦν

— Κεοαυνέ!, λέει τέλος δ 'Υπεράνθρωπος, χάνοντας τὴν υπουρονή του. Θὰ ποοσνειωθοῦμε στὸ μέρος δπου χάσαμε τὴν Ντιάνα...

"Απλόνρ υ ν τὴ μπράτσα τοις, νέονοιν ποὸς τὴ κάτω καὶ κατεβαίνουν μὲ ἀπίστειη τανύπτα σὰν γεοάκια ποὺ δρ μοῦν ἔναντιον τῆς λείας τοις.

Μέσα σὲ λίνες στιγμὲς ξέχουν προσγειωθῆ στὸ δοδύο, κοντὰ στοὺς σκοτωμένους ἀστυφύλακες.

— Κύτταξε, πατέρα!, φωνάζει δ Κεραυνός. Θεέ μου! Κάτι τρόμερο δὰ σινέθη στὴν Ντιάνα καὶ στὸν Κοντοστούπη!

Ο 'Υπεράνθρωπος, μὲ τὴν ψυχὴν σφιγγεῖη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, κυττάζει γύρω. Βλέπει τὶς ἀνογύτες πόδιτες τὸν κοσμημα τοπωλείων καὶ τοέχει ποὸς τὰ ἔκει, μαντεύοντας τί είχε συμβη.

Μπαίνει στὸ ξνά καὶ μιὰ μιὰ στὸ ξωτερικὴ του. Εἰναι δοκετὴ νιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πὸς οἱ γυναῖκες μὲ τὰ λοξὰ μάτια είχαν πεοάσει ἀπὸ έκει. Μπαίνει στὸ δεύτερο καὶ διαπιστώνει τὸ ίδιο πρᾶγμα.

Στὸ τοίτο, τὸν χτυπάει στὰ ρουθούνια ή δσυὴ τοῦ ναρκωτικοῦ λεοίου. ποὺ δὲν έχει διαλυθῆ ἀκήια ἐντελῶς.

— Κεοαυνέ!, λέει. Οἱ γυναῖκες μὲ τὰ λοξὰ μάτια νάρ-

κωσαν καὶ ἀπίναγαν τὴν Ντί-
δικήν καὶ τὴν Κοντόστούπη!
"Απὸ ποιῆσαι τοὺς ἔθνα-
λους: Γιατὶ δὲν τοὺς εἰδαμενεὶς
θυγάτηρες;

Καὶ τότε τὸ βλέψαια του
πτυχιαστέρει σὲ μιὰ πήρατα, στὴ
θάλασσα τοῦ καταστήσαστος. "Η
πήρατα στὴν ἐναὶ σηνιοντὴ καὶ
δύνεται σ' ἕνα μικρὸν καὶ σκο-
τεινὸν διοικάντο, πίσω ἀπὸ τὸ
κατέραππια!

"Απὸ ἑκεῖ ἐινῶν φύνει οἱ γυ-
ναικεῖς μὲν τὰ λοξὰ μάτια κου-
βαλῶντας τοὺς αἰχμαλώτους
των...

Η Φυλὴ τῶν Ἀρρενών

 ΤΟ σπίτι τοῦ
Τζίμ Μπάκοτον ἡ ἀτικῆσθαιοια
εἶναι βασικὴ καὶ ἀβάστατη.
"Ο Υπεράνθρωπος καὶ δέ
Κεραυνὸς εἶναι καθισμένοι σ' ἕ-
ναν καναπέ μὲν τὰ ποδοσωπα
γλυκαὶ καὶ τὰ γέφυρα σφιγμένα
ἀπὸ θειό καὶ λύπη γιὰ τὴν
ἔξαφάνισι τῆς μικρούλας Ντιά-
νας.

Πίδ πέκοα, καθισμένη σὲ μιὰ
πολυυθόδινα. Ἡ "Ελσα" κλαίει πι-
κρά σκεπάζοντας τὸ ποδοσωπό
τῆς μὲ τὶς παλάμες τῆς.

"Ο Ταιπιτσίπη, καθισμένος
σταυροπόδι χάμω, δύνοιγοκλεί-
νει τὸ ράμφος του, πρᾶνυα
ποὺ σημαίνει μεγάλη λύπη.
"Απὸ τὰ κοκκινωπά μάτια του
κυλοῦν καφτεοὰ δάκουα. Τὸ
τεροπάτικι κλαίει γιὰ τὸ χαμό
τῆς "Αστραπῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ
τὸ γειοῦ τοῦ Κοντοστούπη, μὲ
τὸν δρόπο τὸν συνδέει μιὰ στε-
νὴ φιλία, ποὺ διακόπτεται κά-

θε τῆσσα ἀπό... ζωηροῦς κα-
θύδες!

— "Ελσα, λέει δὲ "Υπεράν-
θρωπος μὲ διανιστεῖτο ψωνή,
δὲν πλέπει νὰ ἀπελπίζεται!
Δὲ γάλικου ἀκήνας θλιψί! "Ο-
πωρος ποῦ ἔξερνησε, ἡ "Αστρα-
πὴ ἔνει πάρει μαζί της ἔνα πο-
λυνάκι τοῦ γειοῦ. πού... δὲν
εἶναι οὐλή! Εἴμι ἔνα υικο-
σκοπικὸν ορθιοφωνάκι, σὰν αὐ-
τὴ ποὺ βλέπεις στὸ γένοι ιου-
καὶ στὸ γένοι τοῦ Ντίμου! Εἴμαι
μιὰ ἔφερνοεσι τοῦ Κεραυνοῦ!
Μὲ τὸ ορθιοφωνάκι αὐτὸδ μπο-
ρεῖς κανεὶς νὰ κουθεντίκησῃ
μ' ἔνων ἄλλο ἄνθρωπο ἀπὸ
τὴν ἄλλη ἀκον τοῦ κόσμου!
Εἴμαι βέβαιος δὲι ἡ "Αστραπὴ
αἵ μᾶς στείλη μάννια της!
Αὐτὸδ περιμέναμε δλόκληρη τὴ
νύγτα!"

— Γιατὶ δονεῖ δύως. Τζίμ;
λέει μὲ ἀπόγνυασι ἡ "Ελσα.
Μήπως αὐτὸδ σημαίνει δὲι ἡ
Ντίμηνα μας... εἶναι νεκοί;

— "Όντι, "Ελσα! Είμαι βέ-
βαιος δὲι ἡ Ντίμανα εἶναι ζων-
τανὴ καὶ πεοιμένει τὴν κατάλ-
ληπη στινμή γιὰ νὰ μᾶς εί-
δοποιήσῃ!..." ***

"Ο Υπεράνθρωπος δὲν ἔπε-
σε ξέω.

"Ο Κοντοστούπης καὶ ἡ "Α-
στραπὴ εἶναι ζωντανοί! Δὲν
βούσκονται δύως στὴ Νέα "Υ-
δοκη! Δὲν βούσκονται σὲ κα-
νένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου!

Βούσκονται στὸν ἀέρα! Τα-
ξιδεύουν μὲ ίλιγγιώδη ταχύτη-
τα, καθισμένοι μέσα σ' ἔνα
μεγάλο ἀεριοπροωθούμενο ἀ-
εροπλάνο, μαζὶ μὲ δεκάδες γυ-
ναικεῖς μὲ λοξὰ μάτια.

Είναι κι' οι δυό τους ἀναλογητοὶ ἀκόμα, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ ἀερίου. Ὁ Κοντοστούπης δύμως, ποὺ εἶχε εἰσπνεύσει λιγώτερο ἀέριο, ἔχει ἀρχίσει νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ δείχνῃ σημάδια πώς ἀνακτᾶ τὶς αἰσθήσεις του.

— "Ἄχ!, κάνει τεντώνοντας τὰ μέλη του. Εἴμαι πεθαμένος καὶ θρίσκομαι στόν... Παράδεισο! Τί ώραία ποὺ είναι στὸν παράδεισο! "Υπνος κι' ἄγιος δ Θεός! Νά κάσαθεσαι! Νά κάσαθεσαι καὶ νὰ κοιμᾶσσα σαι! Τί ὅμορφη ζωή! Κι' ἑγώ δ ὅλακας ποὺ φοβόμουν τὸ θάνατο καὶ δὲν ήθελα νὰ πεθάνω! Ζήτω δ θάνατος! Κάτω ή ζωή! Γιὰ νὰ δοῦμε δύμως πῶς είναι ἐδῶ στὸν Παράδεισο!

Ἀνοίγει τὸ ἔνα του μάτι καὶ ἀντικρύζει παράξενα γυναικεῖα πρόσωπα μὲν μελαχροὶ νὸ δέρμα καὶ λοξὰ μάτια!

Ξανακλείνει πάλι τὸ μάτι του καὶ μουρμουρίζει:

— Αὐτὸς είναι ἀλλόκοτο! Πολὺ ἀλλόκοτο! "Ετσι είναι οἱ ἄγγελοι; Μὲ λοξὰ μάτια σάν Κινέζοι; Κύριε ἔλεήσον!

Ἀνοίγει σιγά-σιγά τὸ ἄλλο του μάτι καὶ τὸ ξανακλείνει ἀμέσως.

— "Ετσι είναι!, λέει μέσα του. Οἱ ἄγγελοι ἔχουν λοξὰ μάτια! Γιὰ σκέψου! Καὶ νὰ μὴ λένε τίποτα γι' αὐτὸς οὔτε ή Παλαιὰ οὔτε ή Καινὴ Διαθήκη!

Ἀνοίγει καὶ τὰ δυὸ μάτια του καὶ λέει:

— Καλῶς σᾶς θρήκα ἐδῶ στὸν Παράδεισο! Τί κάνει δ

"Αγιος Πέτρος; Ποῦ μπορῶ νὰ τὸν θρῶ; Θέλω νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ κάνῃ... χερούσθείμ!

— Ή 'Αστραπή, ποὺ εἶναι καθισμένη δίπλα του, ἀνοίγει κι' αὐτὴ τὰ μάτια της, κυττάζει γύρω καὶ ζαρώνει τὰ φούνδια τῆς. Καταλαβαίνει πῶς θρίσκεται μέσα σ' ἔνα ἀεροπλάνο. Ποῦ πηγαίνουν δύμως;

— Ποῦ μᾶς πηγαίνετε; ρωτάει τὸ κοριτσάκι.

Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναίκες μὲ τὰ λοξὰ μάτια ἀπαντάει:

— Πηγαίνουμε στήν... 'Ασία!

— Στήν... 'Ασία; φωνάζει ἡ 'Αστραπή ἔκπληκτη.

— Στήν... 'Ασία; ζεφωνίζει δ Κοντοστούπης. Δέν είμαστε, λοιπόν, στόν... Παράδεισο;

— Ναί, στήν 'Ασία!, λέει ἡ γυναίκα. Σ' ἔνα μεγάλο πλάτωμα στὰ Ἰμαλάια, στὰ πιὸ ψηλὰ θουνὰ τοῦ κόσμου! 'Εκεῖ ζῇ ἡ φυλὴ τῶν 'Αμαζόνων, ἡ πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ μεγάλη φυλὴ τοῦ κόσμου, ἡ φυλὴ ποὺ σὲ λίγο θὰ κατακτήσῃ δλόκληρη τὴ γῆ! Ή ἀποστολὴ μας στήν 'Αμερικὴ ἔξεπληρώθη καὶ γυρίζουμε τώρα ἐκεῖ! Τὰ πράγματα ποὺ μᾶς διέταξε νὰ τῆς φέρουμε ἡ Βασιλισσά μας, ἡ πανίσχυρη Ντέλκα, είναι δλα φορτωμένα σ' αὐτὸς τὸ ἀεροπλάνο! Πήγαν δλα περίφημα! Σὲ λίγες μέρες χιλιάδες 'Αστροφέγγαιροι θὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὰ Ἰμαλάια καὶ θὰ κυριεύσουν τὸν κόσμο!

— Οἱ 'Αστροφέγγαιροι; ρωτάει μὲ ἀπορία ἡ 'Αστραπή.

— Πλαναγίτσα μου!, μουρμουρίζει δ Κοντοστούπης τρομαγμένος. Χριστουλάκη μου! 'Αστροφέγγαροι! "Ιιχ! Ι' θηρία είναι αύτά;

— Δέν είναι θηρία!, απαντάει ή γυναῖκα μὲ τὰ λοξά μάτια. Είναι οἱ στρατιώτες μας, οἱ στρατιώτες τῆς Βασιλισσας Ντέλκας! Τοὺς λέμε 'Αστροφέγγαρους, γιατὶ ἔχουν ζωγραφισμένα στὸ στήθος τους ἑνα φεγγάρι κι' ἑνα ἄστρο! Είναι τὰ πιὸ δυνατὰ πλάσματα τοῦ κόσμου!

'Η 'Αστραπὴ κυττάζει τὸ ρολόι — ραδιόφωνο, ποὺ είναι περασμένο στὸ χέρι της. Δέν ἔχει παρά νὰ πιέσῃ ἔνα μικροσκοπικό κουμπί γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀδερφό της τὸν Κεραυνό.

Μὰ ὅχι! Δέν πρέπει νὰ θιαστῇ! "Αν δοκιμάσῃ νάρθη τώρα σ' ἐπαφή μὲ τοὺς οικους της μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ 'Αμαζόνες καὶ νὰ τῆς πάρουν τὸ ραδιοφωνάκι, ὅπότε δλα θά ήσαν χαμένα!

Πρέπει νὰ περιμένῃ τὴν κατάλληλη στιγμή. "Άλλωστε, τὸ γεγονός δτὶ ή Ντιάνα δέν είναι δεμένη, ἀποδεικνύει δτὶ οἱ 'Αμαζόνες δέν υποψιάζονται δτὶ ή κόρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου ἔχει τὴν ίκανότητα νὰ πετάῃ... 'Η 'Αστραπὴ μπορεῖ νὰ ἀριάξῃ τὸν Κοντοστούπη, νὰ σπάσῃ ἔνα παράθυρό τοῦ ἀεροπλάνου · καὶ νὰ ζεφύγῃ πετῶντας.

Μὰ τὸ κοριτσάκι μὲ τὰ λεπτά καὶ ὅμορφα χαρακτηρίστι καὶ καὶ μὲ τὴν υπερφυσικὴ δύ-

ναμι, είναι ἀποφασισμένο νὰ φτάσῃ ὡς τὴ φωλιὰ τῆς ἔγκλη ματικῆς αὐτῆς δργανώσεως καὶ νὰ σ' ὅση ἔτσι τὸν κόσμο ἀπὸ ἔναν τρομερὸ κίνδυνο!...

Οι 'Αστροφέγγαροι!

ΙΕΡΝΟΥΝ ἀτέλειωτες δρες. Τὸ ἀεροπλάνο, πετῶντας σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος, διασχίζει τὸν οὐρανὸ πάνω ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ Ωκεανό, περνάει πάνω ἀπὸ τὴν Ιαπωνία καὶ τὴν Κορέα, μπαίνει στὴν Κίνα καὶ πλησιάζει στὰ 'Ιμαλαϊα, στὰ βόρεια τῶν Ινδῶν.

'Εκεῖ, χαμηλώνει πρὸς ἔνα ἐκτεταμένο πλάτωμα, μέσα στὰ πανύψηλα καὶ ἀπρόσιτα θουνά. "Εχει ξημερώσει στὸ μεταξὺ καὶ ή 'Αστραπὴ βλέπει κοστάπληκτη μιὰ μεγάλη πολιτεία ζωσμένη ἀπὸ πυκνὰ δάση μὲ ψηλὰ δέντρα!

Τὰ κτίρια τῆς πολιτείας αὐτῆς είναι μαρμάρινα καὶ οἱ τοῖχοι τους ἀστράφτουν ἐκτυφλωτικά στὸ φῶς τοῦ ἥλιου!

Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώνεται ἀπαλὰ μέσα στὴν κεντρικὴ πλατεῖα καὶ ἀμέσως ἐκατοντάδες γυναῖκες μὲ λοξά μάτια, θγαίνουν ἀπὸ διάφορα κτίρια καὶ τὸ περικυκλώνουν, κουνῶντας χαρούμενα τὰ χέρια τους.

Οἱ 'Αμαζόνες ποὺ είναι μέσα στὸ ἀεροπλάνο, θγάζουν ἔξω τὴν 'Αστραπὴ καὶ τὸν

Μιά τρομακτική μάχη άρχιζε μεταξύ του Κεραυνού, τής Αστραπῆς, του Υπερανθρώπου και τῶν Ἀμαζόνων μὲ τοὺς Αστροφέγγαρους!

Κοντοστούπη καὶ τοὺς δδηγοῦν πρὸς ἔνα κτίριο μεγαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ στολισμένο μὲ ύπέροχα ἀνάγλυφα καὶ στύλους.

Μπαίνουν ἐκεῖ, περνῶντας ἀνάμεσα σὲ δυὸς γυναικες φρουρούς, ἀνεβαίνουν μιὰ μαρμάρινη σκάλα καὶ μπαίνουν σὲ μιὰ ἀπέραντη αἰθου-

σα, ὅπου οἱ μαρμάρινοι τοίχοι εἰναι στολισμένοι μὲ χρυσάφι κι' ὅπου παράξενα σκαλιστὰ ἔπιπλα καὶ ἀγάλματα γυναικῶν καὶ ζώων θυμίζουν ἀρχαίους ναούς.

Στὴ μέση τῆς αἴθουσας, σὲ ἔνα μεγάλο χρυσοστόλιστο θρόνο, εἰναι καθισμένη μιὰ τρομερὴ γυναικα. Τὸ πρόσω-

πό της είναι γεμάτο κακία καὶ τὰ μαλλιά της ἀπλώνονται γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἀσχημα καὶ στριφογυριστὰ σὰν φίδια!

Στὸ χέρι τῆς κρατάει ἔνα χρυσὸ σκῆπτρο, ποὺ παριστάνει ἔνα φίδι τυλιγμένο γύρω ἀπὸ ἔνα χέρι!

Εἶναι ἡ Ντέλκα, ἡ τρομερὴ Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων!

Οἱ γυναῖκες, ποὺ συνοδεύουν τὸν Κοντοστούπη καὶ τὴν Ἀστραπή, ἀνταλλάσσουν μερικὲς φράσεις μὲ τῇ θασίλισσα τους σὲ μιὰν σγνωστῇ γλῶσσα, ποὺ οἱ φίλοι μας δὲν καταλαβαίνουν καθόλου.

Μιὰ ἀπ' αὐτές πλησιάζει στὸ θρόνο καὶ δίνει στὴ Βασίλισσα Ντέλκα δυὸ κουτιά ντυμένα μὲ πράσινο δέρμα.

Ἡ Ἀστραπή γέρνει πρὸς τὰ ἐμπρός, καθὼς ἡ Ντέλκα ἀνοίγει τὰ κουτιά, καὶ θλέπει δι τὸ ἔνα κουτὶ εἶναι γεμάτο διαμάντια. Τὸ δὲλλο κουτὶ εἶναι γεμάτο ἀπὸ κατι μικρασκοπικὰ μετάλλινα ἔλαττηρια.

Τὸ πρόσωπο τῆς Βασίλισσας Ντέλκας ἀστράφτει ἀπὸ σγριά χαρά. Γυρίζει στὶς γυναῖκες ποὺ εἰχαν φέρει τὰ διαμάντια καὶ τὰ ἐλαττήρια καὶ τοὺς μιλάει γιὰ λιγο στὴν σγνωστὴ γλῶσσα τους.

"Ἐπειτα, γυρίζει στὴν Ἀστραπή καὶ στὸν Κοντοστούπη καὶ τοὺς λέει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα:

— Ποιοὶ εἰστε ἑσεῖς; Γιατὶ δοκιμάστε νὰ ἐμποδίσετε τὶς Ἀμαζόνες μου στὸ ἔργο τους; Η καρδιὰ τῆς Ἀστραπῆς

χτυιάει γοργά. "Ωστε οἱ Ἀμαζόνες δὲν ἤξεραν ἀκόμα δῖτι ἦταν ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Αὐτὸ δῖταν σπουδᾶιο! Ἡ Βασίλισσα Ντέλκα δέ θὰ ἔπαιρνε ιδιαίτερα μέτρα γιὰ τὴ φρούρησί τους καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ δραπετεύσουν διποτε ἥθελαν.

— Εἶμαστε δυὸ φτωχὰ πλάσματα!, ἀπαντάει τὸ κοριτσάκι. "Ἐτυχε νὰ βρεθοῦμε στὸ μέρος οπου βρίσκονταν οἱ γυναῖκες σας, Βασίλισσά μου! Δέ φταιμε ἐμεῖς! Δέν...

— Μᾶς ἐπετέθη!, φωνάζει μιὰ Ἀμαζόνα. Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι μᾶς ἐπετέθη καὶ ἔρριξε ἀναίσθητες δυὸ ἀπὸ μᾶς!

— Λύτῃ ἡ μικρούλα; ρωτάει κατατληκτὴ ἡ Βασίλισσα Ντέλκα. Λέν τὸ πιστεύω!

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ θαυμάζει ἀπεριόριστα τὴν Ἀστραπή, θεωρεῖ τὰ λόγια αὐτὰ προσβλητικά γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου του καὶ ἀγριεύει.

— Γίροσεξε πῶς μιλᾶς, κυρά Βασίλισσα!, λέει μὲ θυμὸ στὴ Ντέλκα. Ξέρεις ποιοὺς ἔχεις μπροστά σου; Τὴν Ἀστραπή, τὴν κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, καὶ τὸν ξακουστὸ Κοντοστούπη! "Αν θέλης τὸ καλό σου, λοιπόν, ἀφησέ μας νὰ φύγουμε καὶ σου δίνουμε τὸ λόγο μας πῶς δὲ θὰ σὲ πειράξουμε! Γρήγορα δύμως πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ ἀγριέψω! Κι' ἀμα ἀγριέψω ἔγώ, μπορῶ νὰ γκρεμίσω... πύργους!

Ἡ Ἀστραπή δαγκώνει τὰ χεῖλη της. Ὁ Κοντοστούπης,

μὲ τὴν ἀφέλειά του εἶχε προδώσει τὸ μυστικό τους!

Ἡ Βασίλισσα Ντέλκα γουρλώνει τὰ ἄσχημα μάτια της.

— “Ωστε ἔχω νὰ κάνω μὲ τὴν κόρη τοῦ ‘Υπεράνθρωπου! λέει μὲ σκληρή φωνή. Σίγουρα θὰ εἰσαι κι’ ἐσύ προικισμένη μὲ τὰ ὑπερφυσικὰ προτερήματα, τοῦ πατέρα σου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου! Καταλαβαίνω τώρα δτὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ μὲ τὴ θία... Εἰσαι ἐλεύθερη κι’ ἐσὸν κι’ δὲ νάνος σύντροφός σου, ποὺ μᾶς κάνει τὸν ἄγριο! Πρὶν φύγης ὅμως, θὰ ἤθελα νὰ γνωρίσης τοὺς ‘Αστροφέγγαρούς μου γιὰ νὰ πῆς στὸν ἄλλο κόσμο πόσο δυνατὴ εἶναι ή Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων Ντέλκα!

Καὶ ἡ ἄσχημη Βασίλισσα πιέζει μὲ τὸ δάχτυλό της ἔνα κουμπί, πάνω στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας της. Οἱ Ἀμαζόνες ποὺ θρίσκονται μέσα στὴν αἴθουσα παραμερίζουν καὶ συγκεντρώνονται σὲ μιὰ γωνιά. Στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίζεται ἔνας ἐλαφρὸς τρόμος.

Βαρειὰ ὥματα ἀκούγονται στὸ διάδρομο, ἔξω. “Επειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, ἔνα ἀλλόκοτο ὄν κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Εἶναι ἔνα πολὺ μεγάλο, τερατῶδες ρομπότ! Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ἀτσάλι ή ἀπὸ κάπιο ἄλλο παρόμοιο μέταλλο. Τὰ μπράτσα του καὶ τὰ πόδια του εἶναι ἀπὸ σωληνωτὰ ἐλατήρια, ποὺ κάνουν τὰ μέ-

λη τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου νὰ κινοῦνται μὲ εὔκολία πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

Στὸ μετάλλινο στῆθος του εἶναι ζωγραφισμένα ἔνα φεγγάρι κι’ ἔνα ἀστρο.

Πίσω ἀπὸ τὸ πρῶτο ρομπότ προβάλλει κι’ ἄλλο, κι’ ἄλλο, κι’ ἄλλο...

Σὲ λίγο ἡ αἴθουσα ἔχει γεμίσει ἀπὸ ‘Αστροφέγγαρους, τὰ μηχανικὰ ρομπότ τῆς Βασίλισσας Ντέλκα!

Ο Κοντοστούπης τρέμει σύγκορμος ἀπὸ τὸ φόβο του. Τὸ πρόσωπό του ἔχει χλωμάσει καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν μὲ δύναμι μεταξύ τους.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Τί εἶναι αὐτά; Ρομπότ, οἶ; ‘Αμ’ τὰ ἔρω ἔγώ τὰ ρομπότ! “Έχω ξανακάνει γνωριμία μαζί τους! Θά μᾶς λυώσουν σὰν σκουλήκια!” Αχ, Θεέ μου! Γιατί γὰ μὴν εἶμαι... νεκρός! Τί, ὅμορφα ποὺ κοιμόμουν δταν ἥμουν... πεθαμένος!

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ ‘Αστροφέγγαροι μου, οἱ στρατιῶτες μου!, λέει ἡ Βασίλισσα Ντέλκα. Εἶναι τὰ τελειότερα ρομπότ, ποὺ ἔχει φτιάξει ποτὲ ἀνθρωπος! Τὸ μεγάλο πρόσθλημα ὅμως ἦταν δτι, γιὰ νὰ λειτουργήσουν, χρειάζονται στὸ μηχανισμό τους δέκα διαμάντια τὸ καθένα καὶ κάτι μικροσκοπικὰ ἐλατήρια, ποὺ μόνο στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάζονται. Γι’ αὐτὸ ἔστειλα ἐκεὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ τολμηρὲς γυναικεῖς μου, ποὺ κατώρθωσαν νὰ φέρουν διαμάντια καὶ ἐλατήρια γιὰ δυό

χιλιάδες ρομπότ! Σὲ λίγο,
δυσδ χιλιάδες 'Αστροφέγγασοι,
άδκολουθούμενοι ἀπὸ χιλιάδες
'Αιμαζόνες θὰ δεχυθοῦν στὴν
'Ασία, στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν
'Αμερικὴ καὶ θὰ κατακτή-
σουν τὸν κόσμο! Καμμιά δύ-
ναμι δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντι-
σταθῇ στὴν δρμὴ τῶν 'Αστρο-
φέγγασων! Κανένα δπλο
στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ
τοὺς καταστοέψῃ! Καὶ ἡ ἀπό-
δειξι εἰναι δτι τῶσα θὰ ἔξον-
τῶσουν τὴν 'Αστοαπῆ, τὴν κό-
ρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου!

'Ο Τρίτος Θάνατος
τοῦ Κοντοστούπη!

Μ ΑΙ λέει κάτι
στὰ ρουπότ, στὴ γλῶσσα της.

Οι 'Αστροφέγγαροι κινοῦν-
ται γοργά πρὸς τὸ μέρος τῆς
'Αστοαπῆς, σαλεύοντας τὰ
μπούτσα τους.

Ἡ κόρη τοῦ 'Υπεράνθρω-
που συστειρώνεται, μὲ τὰ χει-
λη σφιχτά καὶ τὶς γροθιές ξ-
τοίμες.

— Κδοὶ τοῦ 'Υπερανθρώ-
που!, λέει μὲ ἄγρια χαρὰ ἡ
Βασίλισσα Ντέλκα. Θὰ πεθά-
νης! Κανένας δὲν πρέπει νὰ
μάθῃ τίποτα, πρὶν οἱ 'Αστρο-
φέγγαροι μου ἐπιτεθοῦν!

Ἡ 'Αστροαπὴ τινάζεται πρὸς
τὰ ἐμπρός μὲ ἀπίστευτη τα-
χύτητα. Συναντάει τὸ πρῶτο
ρομπότ καὶ ἡ μικροσκοπικὴ
γροθιὰ τοῦ κοριτσιοῦ χτυπάει
τὸν 'Αστροφέγγαρο στὸ πρό-
σωπο.

Τὸ ρομπότ κλονίζεται πρὸς
τὰ πίσω, χάνει τὴν Ισορροπία

τοῦ καὶ πέφτει, παρασύρον-
τας μὲ πάτανο ἔναν ἄλλο 'Α-
στροφέγγαρο!

Τὸ ἔνα πουπότ σηκώνεται
πάλι. Τὸ ἄλλο δυως μένει &
σάλευτο χάμι. Ἡ νοοθιὰ τῆς
μικρούλας 'Αστροαπῆς εἶχε
τσπκίσει καὶ βαθούλασει τὸ
ποδόσωπό του. Καταστρέφον-
τας τὰ λεπτὰ δργανά, ποὺ
ὑπάρχουν μέσα στὸ κεφάλι
του καὶ κινοῦν τὸ ρουπότ!

Δυσδ ἄλλα ρουπότ δυοιδὲν
πάνω στὴν 'Αστροαπῆ ἀπὸ πί-
σω. Τὰ τρομεοὰ χέοις τους
σηκώνονται καὶ κατεβαίνουν
γοονὰ γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸ
κοιταάκι καὶ νὰ τὸ πολτο-
ποίησουν!

Μὰ ἡ 'Αστροαπῆ, μὲ μιὰ θαυ-
μαστὴ ἔκτιναξι, βοίσκεται
στὸν ἀέοα καὶ πετάει πάνω
ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν 'Αστρο-
φέγγαρων!

Σκίζει τὸν ἀέοα σὰν ξα-
ναυπιτιώνειν κόκκινο γελιθήνι,
λένιοντας πινγοδώνως στὴ Βα-
σίλισσα Ντέλκα:

— Πολλοὶ στὸ πασελθόν δο
κίμποσαν νὰ κυοιαπονήσουν στὸν
κήπιο καὶ νὰ ὑποτάξουν τὴν
λιθοωρήπτητα! Κανένας δυως
δὲν εἶδε ποτὲ τὰ Κνειοά του
νὰ ποιανιατοποιοῦνται! Ἡ
δινθιρωπότης Εμεινε, ἔλειθεοη
καὶ θὰ πειν καὶ τῶσα ἔλειθ-
θεοη! 'Ο 'Υπεράνθρωπος θὰ
τσπκίσῃ τὸ φοιντὸ σιδερένιο
στοκτὴ που καὶ θὰ ματαιώσῃ
τὰ σνέδια που!

Καὶ ἡ 'Αστροαπῆ, μὲ μιὰ
κήφετη ἔκθοιμη, ρίχνεται
δικήμεπα στὰ ροιπότ. τρα-
κίζει μερικούς 'Αστροφέγγα-
ρους καὶ ἀπογειώνεται πάλι!

Καθώς πετάει πάλι πάνω
ἀπό τὰ κεφάλια τους, πιέζει
ένα κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ
της, ποὺ μετατρέπεται σὲ ρα-
διοφωνάκι.

— Πατέρα! λέει. Πατέρα!
Υπεοδήθιωπε!

— Ντιάνα! λέει μέσα από
τὸ οαδίοπονάκι ἢ φωνὴ τοῦ
Υπεοδήθιωπού. — Αστοαπή!

Εἶσαι καλά; Ποῦ εἶσαι;

— Εἶσαι στὴ χώρα τῶν Ἀ-
μαζήνων! Εἶσαι μέσα στὰ &
νάκτονα τῆς Βασίλισσας
Ντέλκας!

— Ποῦ βούσκεται ἢ Χώρα
τῶν Ἀμαζήνων; ρωτάει δὲ Υ-
περάνθιωπος.

— Βρίσκεται πάνω στὰ
Ιμα...

Η Ἀστοαπή δὲν ποολαθαί-
νει νὰ συμπληρώσῃ τὴ φούσι
της. Κάτι σκληροῦ τὴν γνωτήνει
στὸ χέοι καὶ τὸ οολότ-οαδίθ-
ωπονοῦ νίνεται κουμάτια! Η
Βασίλισσα Ντέλκα τῆς γίνε
πετάξει τὸ κοιτὶ μὲ τὰ ἔλ-
τηνια! Τὸ οαδίοπονάκι είχε
καταπτοαφῆ, πρὶν τὸ κοιτὶ πο-
ιπολάρην νὰ πληροφορήσῃ
τὸν Υπεοδήθιωπο ποὺ βού-
σκήτων ἢ Χώρα τῶν Ἀμαζή-
νων...

Ο Κοντοστούπης, δὲ νάνος,
δειλὸς Κοντοστούπης, ἔχει
ձοπάξει μὲ κονέκλα καὶ γνω-
πήσει μὲ αὐτὴν ἔνων... Αστρο-
φέννυρο στὸ κοιτὶ!

— Νά! Ξεφωνίζει δὲ Κοντο-
στούπης. Νά, νιὰ νὰ μάθετε
νὰ πειούγετε τὴν Ἀστοαπή,
τὸ καινοφό κοιτάπκι ποὺ εί-
ναι κάλη τοῦ καλύτερου φί-
λου μου! Θὰ σᾶς φάω δ-
λους! Θὰ σᾶς τσακίσω! Θὰ

σᾶς ἐκιμδενίσω! Θὰ σᾶς...

Τὸ ρομπότ σηκώνει καὶ κα-
τεβάζει τὸ ἔνα μπράτσο του,
χτυπῶντας τὸν. Κοντοστούπη
στὸ κεφάλι!

Ο νάνος παραστεῖ τὴν κα-
ρέκλα. Γιὰ μερικὲς στιγμές,
στέκεται διθιοῖς. ἀσάλευτος,
μ' ἔνα χαζὸ χαμόγελο στὸ
πρόσωπό του.

— Πεθαίνω! μουρμουοί-
ζει. Εἶναι ἡ τοίτη φορὰ ποὺ
πεθαίνω! Εἶναι δμως... ἐφτά-
ψυνος καὶ ποέπει νὰ μὲ σκο-
τώσετε ἄλλες τέσσερες φοιό-
νες νιὰ νὰ πεθάνω γιὰ πάντα!
Γειά σου, Ντιάνα! Ο Κοντο-
στούπης εἶναι εύτυχισμένος
ποὺ χάνει τὴν... τρίτη ζωὴ
του γιὰ σένα!

Καὶ σωριάζεται χάμω λιπό-
θυμος!

Η Ἀστραπή, θλέποντας τὸ
μικρόσωμο κωμικὸ σύντροφό^{της}
νὰ πέφτῃ χτυπημένος, με-
ταθάλλεται σὲ μανιασμένη θύ
ελλα.

Χυμάει ἐπάνω στὰ ρομπότ
καὶ τὰ μικρά, μὰ θαυμαστὰ
χεράκια της μοιράζουν συν-
τριπτικὰ χτυπήματα, τσακί-
ζοντας καὶ διαμελίζοντας
τοὺς Αστροφέγγαρους! Ει-
ναι αποφασισμένη νὰ ἔξοντώ-
ση δσα περισσότερα ρομπότ
κι' δσες περισσότερες Ἀμα-
ζόνες μπορέση, πρὶν ύποκύ-
ψη!

Παρατάει τοὺς Αστροφέγ-
γαρους καὶ γυρίζει πρὸς τὴν
Ντέλκα, τὴν Βασίλισσα τῶν
Ἀμαζόνων.

— Θὰ τιμωρηθῆσι!, τῆς λέει
δρυρια τὸ κορίτσι. Θὰ πεθά-

νης, πρὶν ἐκτελέσης τὰ σχέδιά σου!

Καὶ δρμάει ἐναντίον τῆς.

Τὴν ἴδια στιγμὴν δύως, ἔνα συννεφάκι καπνοῦ τὴν τυλίγει. Τὰ ρουθούνια τῆς τσούζουν καὶ τὰ πνευμόνια τῆς πόνουν. Μιὰ ἔντονη ζάλη τὴν κυριεύει. Τὰ μάτια τῆς παύουν νὰ θλέπουν... Βυθίζεται σ' ξνα μαύρο σκοτάδι...

Οἱ 'Υπεράνθρωποι
ἐπεμβάνουν!

ΕΣΑ στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Μπάρτον, ὁ 'Υπεράνθρωπος, ἡ "Ἐλσα, ὁ Κεραυνός κι' ὁ Τσιπιτσίπ εἰναι βυθισμένοι σὲ μαύρη ἀπελπισία. Εἶχαν ἀκούσει τὴν ἐκπουμπὴν τῆς 'Αστραπῆς, μὰ δὲν εἶχαν μάθει τελικὰ ποῦ θρισκόταν.

— "Η χάλασε τὸ ραδιοφωνάκι τῆς, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος, ἡ τὸ ἐσπασαν μ' ἔνα χτύπημα! Ποῦ εἰναι τώρα ἡ 'Αστραπή; «Η Χώρα τῶν 'Αμαζόνων θρίσκεται πάνω στὰ 'Ιμα....»; Τί λέξι ἡθελε νὰ πη;

— Μήπως εἰπε «Ἀμα...»; λέει ἡ "Ἐλσα μὲ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο στὰ δάκρυα. Μήπως ἐννοοῦσε τὸν ποταμὸν 'Αμαζόνιο;

— "Οχι ! μουρμουρίζει ὁ 'Υπεράνθρωπος. Εἶπε «πάνω στὰ 'Ιμα...»! Πρέπει νὰ θρούμε ἔνα μέρος ποὺ νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ «'Ιμα...».

Ο Κεραυνός, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὶς παλάμες

του, λέει καὶ ξαναλέει:

— 'Ιμα... 'Ιμα... 'Ιμαζότα...
'Ιμάμ... 'Ιμαχώρ... 'Ιμα..
'Ιμα...

Ξαφνικά, τὰ μάτια του λάμπουν.

— Πατέρα!, φωνάζει. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ θρήκα! 'Η 'Αστραπὴ ἡθελε νὰ πῆ: «πάνω στὰ 'Ιμαλάϊα!»

Ο 'Υπεράνθρωπος τινάζεται ὅρθιος.

— Στὰ 'Ιμαλάϊα!, λέει ἔκπληκτος. Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου! Αὐτὸ εἰναι! Γ' αὐτὸ ἡ φωνὴ τῆς ήταν τόσο ἀδύναμη! Ετοιμάσου, Κεραυνέ! Φεύγομε ἀμέσως γιὰ τὰ 'Ιμαλάϊα! Πρέπει νὰ φτάσουμε ἐκεῖ δύσι πιὸ γρήγορα μποροῦμε γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ἀδελφή σου! Γειά σου, "Ἐλσα! Σου ύπόσχομαι νὰ σου φέρω πίσω τὴν Ντιάνα!

— Καί... τὸν Κοντοστούπη!, λέει δ Τσιπιτσίπ, κλαίγοντας.

— Καὶ τὸν Κοντοστούπη!, ἀπαντάει ὁ 'Υπεράνθρωπος.

Βγαίνουν ὄλοι στὴ θεράντα. "Εχει θραδυάσει καὶ δ οὐρανὸς εἰναι γεμάτος ἀπὸ χιλιάδες ἀστρα, ποὺ τρεμοσθύνουν γλυκά, σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ δώσουν κουράγιο στὴν πικραμένη μητέρα τῆς Ντιάνας.

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' δ Κεραυνὸς ξαναχαιρετοῦν τὴν "Ἐλσα καὶ τὸν Τσιπιτσίπ. Απλώνουν τὰ χέρια τους, λυγίζουν τὰ γόνατά τους, τὰ τεντώνουν πάλι ἀπότομα καὶ πετοῦν.

Ανυψώνονται κατακόρυφα, σὰν ἀεροθολίδες, κι' ἔπειτα

γυρίζουν πρὸς τὴ δύσι καὶ ἀναπτύσσουν ἀσύληπτη ταχύτητα.

Κανένα ζῶο, οὔτε δὲδιος δάετός, δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ τόσο γοργά! Κανένα ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, οὔτε τὸ ἀεροπλάνο, οὔτε ἡ τορπιλλα, οὔτε ἡ δύσις ιοῦ κανονιοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ μετακινηθῇ στὸν ἀέρα μὲ τὴ γρηγοράδα ποὺ ταξιδεύουν τώρα οἱ δυὸς Ὑπεράνθρωποι, πατέραις καὶ γυιός!

Ἡ Νέα Ύόρκη χάνεται κατὸ πόδια τοὺς. "Ἀλλες πόλεις φαίνονται καὶ χάνονται ἡ μιὰ μετὰ τὴν ὅλην. Βουνά, σκοτεινοὶ κάμποι, φωτισμένοι μεγάλοι ἔξοχοι δρόμοι, πόλεις, χωριά, περνοῦν καὶ μένουν πίσω.

Τέλος ὁ ὠκεανός, δὲπέραντος Ἐιρηνικός, ἀπλώνεται μπροστά τους σκοτεινός καὶ αἰνιγματικός!

— Πιὸς γρήγορα, Κεραυνέ!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πιὸς γρήγορα! Φοβοῦμαι μῆπως δὲ φτάσουμε ἔγκαιρως!

Τὸ ταξίδι πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανό, ποὺ γιὰ ἔνα ἀεροπλάνο θὰ περνοῦσε σὲ μιὰ μέρα, οἱ δυὸς φίλοι μας τὸ κάνουν σὲ δυὸς δρες.

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, περνοῦν πάνω ἀπὸ τὴν Κορέα, ὅπου τὰ κανόνια ξερνοῦν φωτιὰ καὶ θάνατο μέρα νύχτα, διασχίζουν τὴν ἀτέλειωτη Κίνα καὶ φτάνουν πάνω ἀπὸ τὰ Ἰμαλάϊα, τὸ πιὸ ψηλὸ διουνό τοῦ κόσμου.

Εἶναι μέρα τώρα! Τὸ πε-

ρίεργο αὐτὸ φαινόμενο ὄφελεται στὸ γεγονός δτὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶχαν ταξιδέψει κυνηγῶντας τὸν ἥλιο, μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ ἥλιου! "Ἐτοι, εἶχαν δῆ — γιὰ πρώτη φορά στὴν ιστορία τοῦ κόσμου — τὸν ἥλιο νὰ ἀνατέλλῃ ἀπὸ τῇ... δύσι!

Φτάνοντας δμως πάνω ἀπὸ τὰ Ἰμαλάϊα, καταλαβαίνουν πόσο δύσκολο εἶναι τὸ ἔργο τους. Τὰ Ἰμαλάϊα εἶναι τεράστια καὶ ἀπέραντα! Ἡ ἔκτασί τους ισοδυναμεῖ μὲ τὴν ἔκτασι ἐνὸς μεγάλου κράτους! Πῶς θὰ μπορέσουν νὰ δροῦν τὴν Πολιτεία τῶν Ἀμαζόνων; Εἶναι σὰν νὰ ψάχνη κανεὶς νὰ δρῆ σ' ἔνα δάσος μιὰ σφηκοφωλιά!

Μὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν χάνουν τὸ θάρρος τους. Χωρίζουν καὶ ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν τὰ διουνά, τὶς χαράδρες καὶ τὰ πλατώματα ἔναντι, πετώντας ἀργά πάνω ἀπὸ τὰ Ἰμαλαϊα.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ματωμένη. Ἡ Ντιάνα, ἡ Ἀστραπή, ἡ ἀγαπημένη κορούλα του, δρίσκεται στὰ χέρια ἔγκληματικῶν σύντων! Θὰ μπορέσῃ νὰ τὴ σώσῃ; Ἡ θὰ χαθῆ ἡ Ντιάνα κι δ Ὑπεράνθρωπος θὰ μεινῇ πίσω, στὸν κόσμο τῶν ζωντανών, μαραζώνοντας γιατὶ αὐτὸς εἶχε σπρώξει τὴν κορη του στὴν καταστροφὴ;

Ο Κεραυνός εἶναι ἀκόμα πιὸ συγκινημένος. Ἀπὸ τὰ ἔξυπνα, τολμηρά μάτια του, κυλάει πότε-πότε κανένα δά-

κρυ. Πάντα ζήλευε τ' δόλλα παιδιά, τούς συνομήλικούς του, γιατί είχαν μιά μικροτερη ἀδερφή ήταν αδέρφακι.

Καὶ τώρα ποὺ είχε ἀποκτήσει κι' αὐτὸς μιά ὄμορφη καὶ χαριτωμένη ἀδερφούλα, τὴν είχε χάσει σχεδόν ἀμέσως, πρὶν προλάθη κάνων νὰ τῇ γνωρίσῃ καλά-καλά!

Οἱ δῷρες περνοῦν κι' δὸς ἡλιος γέρνει στὴ δύσι του. Ξαφνικά, καθὼς δὸς Ὑπεράνθρωπος κι' δὸς Κεραυνὸς πετοῦν πλάϊ-πλάϊ, πάνω ἀπὸ μιὰ δροσειρά, θλέπουν κάτι νὰ ἀνυψώνεται μὲν μεγάλη ταχύτητα στὸν οὐρανό, ἀφήνοντας πίσω του μιὰ λεπτή γραμμή ἀσπρου καπνοῦ, καὶ νὰ σκάζῃ ρίχνοντας μιὰ ἔκτυφλωτική λάμψι.

— Μιὰ φωτοθολίδα!, φωνάζει δὸς Ὑπεράνθρωπος.

— Θὰ εἰναι δὸς Κοντοστούπης!, φωνάζει μὲν χαρὰ δὸς Κεραυνὸς. Κι' ἀνὴν δὸς φωτοθολίδα προέρχεται ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, αὐτὸν θὰ πῆ πῶς δὸς Ντιάνα εἰναι κοντά του!

— "Ἄς κατεβοῦμε ἀμέσως!", λέει δὸς Ὑπεράνθρωπος. "Η φωτοθολίδα ἀνέθηκε πίσω ἀπὸ ἑκείνη τὴν κορυφή!"

Οἱ Ὑπεράνθρωποι γλυστροῦν πρὸς τὴν κορυφή, περιοῦν ἀπὸ πάνω τῆς καὶ ἀνικρύζουν μιὰ μαρμάρινη ποιεία, τὴν Πολιτεία τῶν Ἀιαζόνων!

Φωτισμένοι ἀπὸ τὶς χρυσοδέκκινες ἀκτίνες τοῦ ἡλιού δύει, δὸς Ὑπεράνθρωπος: "δὸς Κεραυνὸς κατεβαίνουν ἀνὴν δυσδ τεράστιοι χρυσαετοί..."

Στὴν Πέτρινη Φυλακή!

ΤΟ μεταξύ, ἡ Ἀστραπὴ κι' δὸς Κοντοστούπης θρίσκονται σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι.

Η τρομερὴ Βασίλισσα Ντέλκα, ὅταν ἡ Ἀστραπὴ ἐπεσε ἀναίσθητη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ ἀερίου ποὺ είχε ἔξαπολύσει ἐναντίον της, σκέφτηκε στὴν ὀρχὴ νὰ διατάξῃ τὰ ρομπότ νὰ ποδοπατήσουν καὶ νὰ συντρίψουν τὸ κοριτσάκι.

Μὰ συγκρατήθηκε, προτιμῶντας νὰ κρατήσῃ τὴν Ντιάνα καὶ τὸν Κοντοστούπη αἰχμαλώτους γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃ ως δμήρους γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του δὸς Ὑπεράνθρωπος.

Διέταξε, λοιπόν, τὶς Ἀμαζόνες τῆς νὰ μεταφέρουν τὴν Ἀστραπὴ καὶ τὸ νάνο σὲ μιὰ ύπόγεια φυλακή, κάτω ἀπὸ τὰ ἀνάκτορά της:

Η φυλακὴ θρισκόταν σὲ μεγάλο βάθος κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ δγκόλιθους, ποὺ οὔτε δὲ διος δὸς Ὑπεράνθρωπος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μετατοπίσῃ γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ!

Η πόρτα τῆς εἰναι ἀπὸ ἀτοάλι πάχους μισοῦ μέτρου καὶ ἡ Ἀστραπὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σπάσῃ.

Τὸ κελί ἀερίζεται ἀπὸ ἔνα είδος φωταγγοῦ, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ ἔνα μικροσκοπικὸ ἀνοιγμα σὰν παραθυράκι.

Μπροστά στό... ανέο δπλο» τοῦ Κοντοστούπη, οἱ Ἀμαζόνες τὸ θάζουν στὰ πόδια!

Τὸ κοριτσάκι εἶναι ἀπασχό λημένο τώρα στὸ νὰ περιπολῆται τὸν Κοντοστούπη ποὺ εἶναι ἀκόμα ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ Ἀστροφέγγαρου. Στὸ κεφάλι τοῦ νάνου ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισι του ἔνα τεράστιο καρούμπαλο!

Ἡ Ἀστραπή, στὸ φῶς ἐνὸς μικροῦ ἡλεκτρικοῦ γλόμπου, πλένει τὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπη μὲ μιὰ πετσέτα ψρεγμένη σὲ νερὸ ποὺ τῆς ἔδωσε μιὰ Ἀμαζόνα.

«Ο νάνος ἀρχίζει νὰ συνέρχεται ἔκεινη τῇ στιγμῇ. «Περίερ γ ο !, σκέπτεται. Ζωντανεύω πάλι! Ζωντανεύω γιὰ τρίτη φορά! Μπαίνω τώ-

ρα στὴν τέταρτη. ζωή μου! Πρέπει νὰ πεθάνω τέσσερες ἀκόμα φορὲς γιὰ νὰ πεθάνω δριστικά! Γιὰ ν' ἀνοίξουμε τώρα τὸ ἔνα μάτι γιὰ νὰ δοῦμε ποὺ βρισκόμαστε...»

«Ἀνοίγει τὸ ἔνα του μάτι, βλέπει τὴν Ντιάνα καὶ τὸ ξανκλείνει ἀμέσως.

«Ἄχ!, σκέπτεται. Τί δμορφα ποὺ εἶναι νὰ σὲ περιπολοῦνται τὰ ὅπαλά χεράκια ἐνὸς δμορφου κοριτσιοῦ! Θεούλη μου, ἀρνοῦμαι νά... ξαναζωντανέψω! Θά μείνω νεκρὸς ὡς τὴ Δευτέρα Παρουσία!»

Μὰ ἡ Ἀστραπή εἰδε τὸ μάτι του ν' ἀνοίγη καὶ νὰ κλείνῃ καὶ τὸν σκουντάξει,

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει.
Κοντοστούπη! Είσαι καλά;
"Ανοίξε τὰ μάτια σου, Κοντοστούπη μου!"

Ο νάνος ουγκινεῖται ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς Ἀστραπῆς. Δέ θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ περισσότερο στὴν ἀμφιθολία ὃν εἰναι ζωντανὸς ἢ ὅχι. Ανοίγει τὰ μάτια του καὶ κυττάζει γύρω.

— Βρισκόμαστε σὲ φυλακή, ἔ; μουρμουρίζει θέλοντας νὰ κάνῃ τὸν παλληκαρά. Θά... σπάσω τὴν πόρτα καὶ θά θυγούμε κι' οἱ δύο ἀπὸ δῶ!

Η Ἀστραπὴ χαμογελάει.

— Η πόρτα είναι τόσο γερή, Κοντοστούπη, ὅστε οὔτε δὲ "Υπεράνθρωπος δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴν σπάσῃ! "Υπάρχει μόνο ἔνα παραθυράκι, πού...

— Παραθυράκι; λέει ὁ Κοντοστούπης καὶ τινάζεται ὅρθιος. Στάσου νὰ κάνω τὶς Ἀμαζόνες νὰ σαστίσουν!

Τρέχει στὸ παράθυρο, βγάζει ἀπὸ τὴν τοέπη του μιὰ φωτοβολίδα, τὴν ἀνάβει καὶ βγάζει τὸ χέρι του στὸ φωταγωγό. Η φωτοβολίδα ἀποσπάται ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ χάνεται σφυρίζοντας.

— Ενα λεπτὸ ἀργότερα, ή πόρτα τῆς φυλακῆς ἀνοίγει καὶ μερικὲς Ἀμαζόνες ὀρμοῦν μέσα.

— Τί είναι αὐτὸ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ φωταγωγό; ρωτοῦν ἀγριεμένες. Φωτοβολίδα; "Αν ἔχετε κι' ἄλλες νὰ μᾶς τὶς παραδόσετε ἀμέσως! Θά σᾶς...

Η Ἀστραπὴ κινεῖται μὲ

γρηγοράδα πραγματικῆς ἀστραπῆς. Ή εὔκαιρία εἶναι μοναδικὴ γιὰ νὰ δραπετεύσῃ μαζὶ μὲ τὸν Κοντοστούπη.

Μ' ἔνα πήδημα βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς Ἀμαζόνες καὶ οἱ μικροσκοπικὲς γροθίες της ἀρχίζουν νὰ σκορπίζουν τὸ θάνατο. Ο Κοντοστούπης ἀπάλξει ἀπὸ χάμω ἔνα πιστόλι, τὸ στρέφει ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων καὶ συμπληρώνει τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς.

Ἐτοι, μέσα σὲ λίγες στιγμές, ή Ἀστραπὴ κι' ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγουν δρόμο, βγαίνουν ἀπὸ τὸ κελί τους, ἀνεβαίνουν στὰ ἀνάκτορα και χυμοῦν ἔξω.

Ἐκεὶ ἀντικρύζουν ἔνα καταπληκτικὸ θέαμα. Ἐκατοντάδες ρομπότ καὶ Ἀμαζόνες ἔχουν ἀρχίσει μιὰ τρομακτικὴ μάχη μὲ τὸν "Υπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό!"

— Ο... πατέρας!, φωνάζει χαρούμενη ή Ἀστραπὴ. Κι' ὁ Ντάνου! Ἡρθαν νὰ μᾶς σώσουν! Ζήτω!

Καὶ ρίχνεται κι' αὐτὴ στὴ μάχη, πετῶντας στὸν ἀέρα μαζὶ μὲ τὸν "Υπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνὸ καὶ τοσακίζοντας μὲ τὶς γροθίες της Ἀστροφέγγαρους καὶ Ἀμαζόνες!

— Ντιάνα!, φωνάζει ὁ "Υπεράνθρωπος, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ χτυπάει. Παιδί μου! Δόξα σοι δὲ θεός! Είσαι καλά!

— Ἀδερφούλα μου!, λέει συγκινημένος ὁ Κεραυνός. Θὰ τοὺς ἔξοντώσουμε δλους!

Μὰ οἱ Ἀμαζόνες εἶναι πολλὲς καὶ πολεμοῦν μὲ πεῖσμα,

ἐνώ τὰ ρομπότ ἀπαντοῦν μὲν τρομερά χτυπήματα, ποὺ ζαλίζουν καὶ σαστίζουν τούς φίλους μας!

Ἡ μάχη φαίνεται πώς θὰ κρατήσῃ πολύ...

Τὸ «Νέο «Οπλο»!

ΑΡΩΜΕΝΟΣ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ, ὁ Κοντοστούπης παρακολουθεῖ τὴν μάχην τρέμοντας δλόκληρος ἀπὸ φόβο καὶ ἀγωνία.

Βλέπει τὸν 'Υπεράνθρωπο, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν 'Αστραπὴν νὰ τοσκίζουν τὰ ρομπότ καὶ τὶς 'Αμαζόνες καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ του. "Οταν βλέπει ὅμως κανένα ρομπότ νὰ χτυπάει τὴν 'Αστραπή, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ λύσσα.

— "Ω, τὴν καημενούλα!, μουρμουρίζει. "Αχ, τὸ κοριτσάκι! Θὰ τὸ σκοτώσουν τὰ τέρατα! "Αχ, μωρὲ σεῖς! Τί νὰ σᾶς κάνω! "Έχετε χάρι ποὺ μ' ἔπιασε ἡ καρδιά μου. ἀλλοιῶς!

Καὶ τότε, ὁ Κοντοστούπης βλέπει κάτι τρυμακτικό! Μερικές 'Αμαζόνες πλησιάζουν σέρνοντας ἔνα εἶδος μικροῦ κανονιοῦ. Τὸ στήγουν σὲ μιὰ γωνία τῆς δεντρόφυτης πλατείας καὶ ἀρχίζουν νὰ ρίχνουν

ἐναντίον τῶν τριῶν 'Υπερανθρώπων μὲν ἀθόρυβα βλήματα.

Τὸ πρώτο βλήμα χτυπάει τὸν ἕδιο τὸν 'Υπεράνθρωπο στὸ στῆθος! Δὲν τὸν σκοτώνει, μὰ τὸν σπρώχνει μὲ τόση δύναμι ὡστε τὸν ἐκσφενδονίζει ψηλά, μέσα στὸν οὐρανό! 'Ο 'Υπεράνθρωπος κατεβαίνει πάλι, μὰ εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὶς κινήσεις του πώς εἶναι πολὺ ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα!

Τὸ δεύτερο βλήμα χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὸ κεφάλι καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο, πάνω σ' ἔνα δέντρο!

Τὸ τρίτο βλήμα προορίζεται γιὰ τὴν 'Αστραπή, μὰ τὸ κοριτσάκι μὲ ἔνα γοργὸ ἐλιγμὸ παραμερίζει καὶ τὸ βλήμα χάνεται πρὸς τὸν οὐρανό!

— Χά, χά, χά!, κάνει ὄσρεταικά ἡ Βασίλισσα Ντέλκα, ποὺ χειρίζεται ἡ ἕδια τὸ κανονάκι. Θὰ πεθάνετε κι' οἱ τρεῖς! Θὰ πεθάνετε.

Τὸ κανονάκι ξαναχτυπάει τὸν 'Υπεράνθρωπο πού, ζαλισμένος καθὼς εἶναι, δὲν προλαβαίνει νὰ παραμερίσῃ!

"Ἐπειτα, ρίχνει καὶ, ξαναρίχνει ἐναντίον τῆς 'Αστραπῆς, ποὺ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ χτυπήματα μὲ τὴν ἕδια ἔπιτυχα.

'Ο Κοντοστούπης κοντεύει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Θὰ τὸ σκοτώσουν τὸ κοριτσάκι! Θὰ σκοτώσουν τὴν ὅμορφη 'Αστραπή, ποὺ εἶναι κόρη τοῦ ἀδερ-

φικοῦ φίλου μου! Τί νὰ κάνω, θεέ μου; Τί νὰ κάνω για νὰ τη βοηθήσω;

Καὶ τότε δὲ Κοντοστούπης θυμάται πώς κρατάει στὸ χέρι του ἔνα... πιστόλι, ἔνα ἀπό τὰ παράξενα ἀθόρυβα πιστόλια τῶν Ἀμαζόνων!

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει. Στραβός ήμουν τόσην ώρα;

Τυρίζει τὸ πιστόλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κανονιοῦ, κλείνει... τὰ μάτια του καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη! Μὰ δὲ Κοντοστούπης εἶναι τυχερός! Ή σφαίρα πηγαίνει καὶ χτυπάει... τὴν Ντέλκα, τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καὶ τὴν ρίχνει νεκρή!

Μὰ οἱ γυναῖκες μὲ τὰ λοξὰ μάτια δὲ χάνουν τὸ κουράγιο τους. Μιὰ ὄλλη παιρνεῖ ἀμέσως τὴ θέσι τῆς Βασίλισσας, ἐνῷ μερικὲς ὄλλες προχωροῦν ἀπειλητικά πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη!

Οὐ νάνος, τρελλός ἀπὸ φόβο, γυρίζει γιὰ νὰ κρυφτῇ μέσα στὸ σπίτι, μὰ σκοντάφτει σὲ κάτι. Εἶναι μιά... ποντικοπαγίδα, δηλαδὴ που εἶναι κλεισμένα πέντε ποντίκια!

Μιὰ ἔμπνευσι ἀστράφτει τὸ τε στὸ μυαλό τοῦ Κοντοστούπη. Ξέρει πώς οἱ γυναῖκες δὲν φοβοῦνται τίποτ' ὄλλο στὸν κόσμο περισσότερο ἀπὸ τὰ... ποντίκια!

— Το «νέο μου δπλο»!, λέει μὲ χαρά. Αὐτὸς εἶναι τὸ νέο μου δπλο!

Αρπάζει τὴν ποντικοπαγίδα, θγαίνει στὴν πλατεῖα καὶ τὴν ἀνοίγει.

Τὰ ποντικάκια πετάγονται ἔξω καὶ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τῶν γυναικῶν μὲ τὰ λοξὰ μάτια.

Αὐτὸς ποὺ ἐπακολουθεῖ εἰναι ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς! Οἱ Ἀμαζόνες ἀντικρύζοντας τὰ ποντικάκια, τὸ θάζουν στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας ὑστερικά! Μέσα σὲ λίγες στιγμές ἡ πλατεῖα ἔχει ἀδειάσει ἀπὸ αὐτές! Τὸ κανονάκι δὲν ρίχνει πιὰ ἐναντίον τῶν φίλων μας!

Ο 'Υπεράνθρωπος, ἡ 'Αστραπὴ κι' δὲ Κεραυνός, ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ, δρυμοῦν πάλι ἐναντίον τῶν 'Αστροφέγγαρων καὶ τοὺς ζευντώνουν ὅλους!

Μέσα σὲ μιὰ ὥρα, ὀλόκληρη ἡ Πολιτεία τῶν Ἀμαζόνων ἔχει παραδοθῆ στὸν 'Υπεράνθρωπο καὶ στοὺς δικούς του! Ο 'Υπεράνθρωπος, ποὺ ἀπεχθάνεται τὴν ἀσκοπή αιματοχυσία, τοὺς χαρίζει τὴ ζωή. Φροντίζει δύμας πρῶτα νὰ καταστρέψῃ τὸ ἐργοστάσιο δηλαδὴ οἱ Ἀμαζόνες ἔφτιαχναν τὰ ρομπότ καὶ νὰ πάρῃ δλα τὰ διαμάντια ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεὶ γιὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ στὰ καταστήματα, ἀπὸ τὰ ὄποια εἶχαν κλαπῆ. Ἐπίσης, οἱ φίλοι μας καταστρέφουν δλα τὰ ὄπλα—πιστόλια, κάνονια καὶ ὄλλα — ποὺ δρίσκουν στὴν Πολιτεία τῶν Ἀμαζόνων.

"Ετοι, δταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ φύγουν, δ 'Υπεράνθρωπος εἶναι ἀπολύτως σίγουρος δτι οἱ γυναῖκες μὲ τὰ λοξὰ μάτια δὲ θά ἀπειλήσουν πιὰ τὴν ἀν-

θρωπότητα. Ξεκινούν μὲ τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὸ ὅποιο εἶχαν ἔρθει ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ Ἀστραπή, γιατὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος θέλει νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὶς Ἀμαζόνες, ποὺ εἶχαν κάνει τὰ ἔγκληματα ἐκείνα στὴ Νέα Ύόρκη, γιὰ νὰ τὶς παραδώσῃ στὴ Δικαιοσύνη.

Καθὼς ἔτοιμάζονται νὰ δινεθοῦν στὸ ἀεροπλάνο, ὁ Κοντοστούπης γυρίζει, κυττάζει γύρω καμαρωτά καὶ λέει μὲ στόμφο:

— Χαῖρε, ὁ Χώρα τῶν Ἀμαζόνων! Ἄξεχαστο θὰ μείνῃ ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ Κοντοστούπη, τοῦ μεγάλου πολεμιστῆ, ποὺ νίκησε τὸ στρατό τῆς Βασιλισσας Ντέλκας!

***

Καταλαθαίνετε τὴ χαρὰ τῆς Ἐλσας, ποὺ ἔχει καὶ πάλι κοντά της τὰ ἀγαπημένα τῆς πρόσωπα!

“Οταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Κοντοστούπης φτάνουν στὴ Νέα Ύόρκη, καὶ πηγαίνουν στὸ σπίτι τους, ἀφοῦ πρῶτα παραδίδουν τὶς ἔγκληματικὲς Ἀμαζόνες στὴν Ἀστύνομία, ἡ “Ἐλσα, ἡ πονεμένη μητέρα, ρίχνεται στὴ μοναχοκόρη τῆς καὶ τὴν ἀγκαλιάζει σφιχτά, γεμίζοντας τὸ προσωπάκι τῆς φιλιά.

— Ντιάνα μου!, λέει μὲ λυγμούς ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλοῦν δάκρυα χαρᾶς. Κορούλα μου! Είσαι ζωντανή! Σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου! Θεέ μου! Πόσο δύσκο-

λες καὶ πικρὲς στιγμὲς πέρασα!

‘Η Ἀστραπὴ τῆς χαῖδεύει τὰ μαλλιά μὲ στοργὴ καὶ τῆς λέει:

— ‘Η μοῖρα μας τὸ ἔχει, μητέρα! Ήμαστε ‘Υπεράνθρω ποι κι' ἔχουμε καθήκον νὰ προσφέρουμε, δταν είναι ἀνάγκη, τὴ δύναμί μας καὶ τὶς ὑπερφυσικὲς ίκανότητές μας στὴν ἀνθρωπότητα! Γέλασε τώρα λιγάκι, μητέρα!

‘Ο Κοντοστούπης, ποὺ στέκεται καμαρωτὸς στὴ μέση τοῦ δωματίου, παίρνοντας στάσι Ναπολέοντος, κυττάζει περιφρονητικὰ τὸν Τσιπιτσίπ, ποὺ κλαίει κι' αὐτὸς ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἀστραπῆς καὶ τοῦ Κοντοστούπη.

— Μὴν κλαῖς, μικρέ!, τοῦ λέει συγκαταθατικά. Μὴν ξεχνᾶς πῶς ἔχεις μπροστά μπροστά σου τὸν τρομερὸ Κοντοστούπη, τὸν κατακτητὴ τῆς Χώρας τῶν Ἀμαζόνων! ‘Ο Ὑπεράνθρωπος χαμογελάει καὶ λέει:

— ‘Η ἀλήθεια είναι δτι χάρις στὴ φωτοβολίδα τοῦ Κοντοστούπη, σώθηκε ἡ Ἀστραπὴ! Ἐπίσης τὰ ποντίκια τοῦ Κοντοστούπη μᾶς ἔθγαλαν ἀπὸ πολὺ δύσκολη θέσι.

— Τά... ποντίκια; ρωτάει μὲ ἀπορία δ Τσιπιτσίπ.

— Ναι. Στὴν κρίσιμη φάσι τῆς μάχης, ὁ Κοντοστούπης ξέσπαλυσε ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων.. μερικὰ ποντικάκια καὶ τὶς ἔτρεψε εἰς φυγήν! Ἀπορῶ πῶς τὸ ἔκανε αὐτὸς

Κοντοστούπης πού φοβάται πολὺ τὰ ποντίκια!

‘Ο Τσιπιτσίπη, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, θγαίνει ἀπό τὸ δωμάτιο μὲν μιὰ πονηρὴ λάμψι στὰ μάτια, ἐνῶ δὲ Κοντοστούπης διαμαρτύρεται μὲν ἀγνιάτησι:

— ‘Ἐγώ φοβάμαι τὰ ποντίκια; ’Ἐγώ, δὲ μεγαλύτερος κυνηγός τοῦ κόσμου, δὲ κατακτητὴς τῆς Χώρας τῶν...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Τσιπι-

τοὶπ ἔνανθρωπονταί στὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἔχοντας τὰ χέρια πίσω.

— Κοντοστούπη!, λέει. Κύτ τα ἐντῷ!

Καὶ ἀμολάει στὸ πάτωμα ἕνα ποντικάκι, ποὺ εἶχε πιαστῇ σὲ μιὰ ποντικοπαγίδα.

— “Ἄγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ νάνος τρέμοντας. Σῶστε με! Μανούλα μου! Πεθαίνω γιά... τετάρτη φορά!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ‘Ελληνικὸ κείμενο ὃπο Θάνου ‘Αστρίτη

‘Αποκλειστικότης «‘Υπερανθρώπου». ‘Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Τὸ Γαχυδρομεῖο μας

Ν. ΠΕΛΟΥΖΗΝ, Ἀθῆνας: ‘Ο ένθουσιασμός σου μού δίνει κουρά γιο στὸν ἀγώνα μου ἐναντιών τοῦ ἑγκλήματος. * Γ. ΠΑΡΤΗΝ, Καλάμας: ‘Ομολογουμένως, οἱ περιπέτειές μου δὲν είναι μόνο συναρπαστικές, ἀλλὰ καὶ διδακτικές καὶ θησοπλαστικές. * Σ. ΜΙΑΡΝΑΝ, Πάτρας: Δυστυχώς, τὸ τεῦχη ποὺ ζητεῖς ἔξηντληθησαν. Γίνεται δῆμος ἀνατύπωσις καὶ σύντομα θά σου τὰ στείλω. * ΚΕΡΑΥΝΟΝ, Ζάκυνθον: ‘Ο συνονόματός σου γυιός μου είναι πράγματι ἔνα παι-

δί — θαῦμα. Είναι ἀνώτερος καὶ στὸ σώμα καὶ στὸ πνεύμα καὶ στὴν καρδιά, ὅσο κι’ ἄν ζηλεύῃ ὁ Κοντοστούπης. * ΤΟΥΛΑΝ Χ., Λαμίαν: ‘Αν δὲν σπεύσετε κινδυνεύετε νὰ μείνετε χωρὶς Α’ Τόμον, γιατὶ οἱ ὑπάρχοντες ἔχαντλούνται μέρα μὲ τὴ μέρα! * ΝΙΚ. ΠΑΠΙ., Πειραιᾶ: ‘Ο θαυμασμός σου μὲ συγκινεῖ. Τὰ τεῦχη ποὺ θέλεις ἐστάλησαν. * Ν. ΤΟΛΗΝ καὶ Π. ΧΑΡΟΥΛΗΝ, Ἀθῆνας: ‘Η πρωτοβουλία σας νὰ σχηματίσετε διάδος «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΩΝ» είναι ἀξέπονη. Σᾶς εὐχομαὶ καλές νίκες.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὰ ἀναγνώσματα ποὺ δημοσιεύει ὁ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» γοητεύουν, συναρπάζουν, μορφώνουν καὶ καλλιεργοῦν τὸ αἰσθηματικὸ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δικαίου.

'Αγαπητοί μου φίλοι,

'Η άγωνία κι' ή πίκρα ποὺ δοκίμασα στὴν περιπέτεια αὐτή, μάτωσαν τὴν καρδιά μου! Τὸ ἀγαπημένῳ μου κοριτσάκι, ή 'Αστραπή, κόντεψε νὰ χαθῇ σὲ μιὰ τρομερὴ χώρα τῆς μακρυνῆς 'Ανατολῆς!

Μὰ ή ἀγωνία μου δὲν πρόκειται νὰ πάρῃ τέλος! Νέες περιπέτειες, νέοι κίνδυνοι καὶ νέες συγκρούσεις περιμένουν τὸν 'Υπεράνθρωπο, τὸν Κεραυνό, τὴν 'Αστραπή, τὸν Κοντοστούπη, τὸν Τσικιτσίπ καὶ μένα, στὸ τεῦχος 18, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τρίτη μὲ τὸ τίτλο:

ΚΕΡΑΥΝΟΣ ENANTION ΚΕΡΑΥΝΟΥ

'Η νέα αὐτὴ περιπέτεια εἰναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε πρηγεύμενη σὲ δρᾶσι, ἐπεισόδια, πλοκὴ καὶ ἀγωνία.

'Αγοράστε ὅλοι τὸ 18^ο τεῦχος!

Μὲ ἀγάπη
ΕΛΣΑ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Μὲ τὸ 16^ο Τεῦχος συμπληρώνεται καὶ δ δεύτερος τόμος τοῦ «'Υπερανθρώπου», ποὺ θὰ περιλαμβάνῃ τὰ Τεύχη 9—16. Τὸ ἔξωφυλλό του, ποὺ θὰ είναι μιὰ καλλιτεχνικὴ συμβολικὴ εικόνα μὲ κέντρο τὸν Κεραυνό, ἐτοιμάζεται ἀπὸ ειδικὸ ζωγράφο. "Οταν τὸ ἔξωφυλλό θὰ είναι ἔτοιμο, θὰ ειδοποιηθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας νὰ προσκομίσουν τὰ τεύχη τους γιὰ βιβλιοδέτησι.

'Ο Α' Τόμος (τεύχη 1—8) είναι ήδη ἔτοιμος καὶ πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 23) ἀπὸ δραχμῶν 20.000.

'Η βιβλιοδέτησις τοῦ Α' Τόμου κοστίζει 5.000 δραχμάς. Εἰς τὰς ἐπάρχιας καὶ τὸ 'Εξωτερικὸν δ Τόμος ἀποστέλλεται μὲ ἐπιθάρυσιν 1.000 δραχμῶν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη καὶ συσκευασίαν.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έθδομαδιαία Βιβλία "Ηρωϊκών
Περιπτειών"

Τυπογραφεία: Γερμανού Παλαιών
Πατρών 5 (Πλατεία Κλαυθμάνος)

Συνδροματικό Εσωτερικού:

'Ετησία δραχ. 110.000
'Εξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδροματικού:

'Ετησία δολλάρια 7
'Εξάμηνος δολλάρια 4

Άριθ. 17 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινά γραφεία τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Αθήνας

Έμβασματα καὶ ἐπιταγές: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 37
(Μακρυγιάνη) Αθῆναι

Άριθμὸς τηλεφών. 36-373

"Εκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγός 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Υπεράνθρωπε, S. O. S. Ή
Γῇ κινδυνεύει!
- 2) Οι Τερατάνθρωποι ἔκδικοι
ται.
- 3) Τὸ κυνῆγι τῶν Ἰπτάμενων
Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οι Οὐρανοῦστες καταρρέουν.
- 6) Οι Υπάνθρωποι ἔξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
- 8) Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει
- 9) Κεραυνός, δ Γυιδός τοῦ Υπε-
ρανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οι Ἀετοί ἔξορμοιν.
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
- 14) Ο προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ο Κεραυνός ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Αστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Υ-
περανθρώπου.

Όνοι οἱ φίλαθλοι διαβάζουν τύν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

τίχει

Τύν Μεζαντέρα καὶ Σήκυροτέρα
Καθημερινή Αθλητική Σφιγγερίδα

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΗ

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΓΡΙΜΗ, ο πρίγκιπας της ζούγκλας, που μενει με τον ιωαγένη φίλο του κεέτο στα ερείπια της χαμένης πόλης, εχόντας το θαυμαστό και την αγάπη ολφν την θηριών και την ιωαγένων, αντιμετωπίζει τον ζαμπά, τον μάγο του ολεθρού!... Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΩΝ ΚΑΜΠΑ, ο καμπαλά, που με την κορή του λουρά είναι ερωτευμένος ο κεέτο, καλει το παίδι αγρίμη για να ζητησει τη γνωμή του ζ'ενα σοβαρο ζητήμα.....

